

Jitske

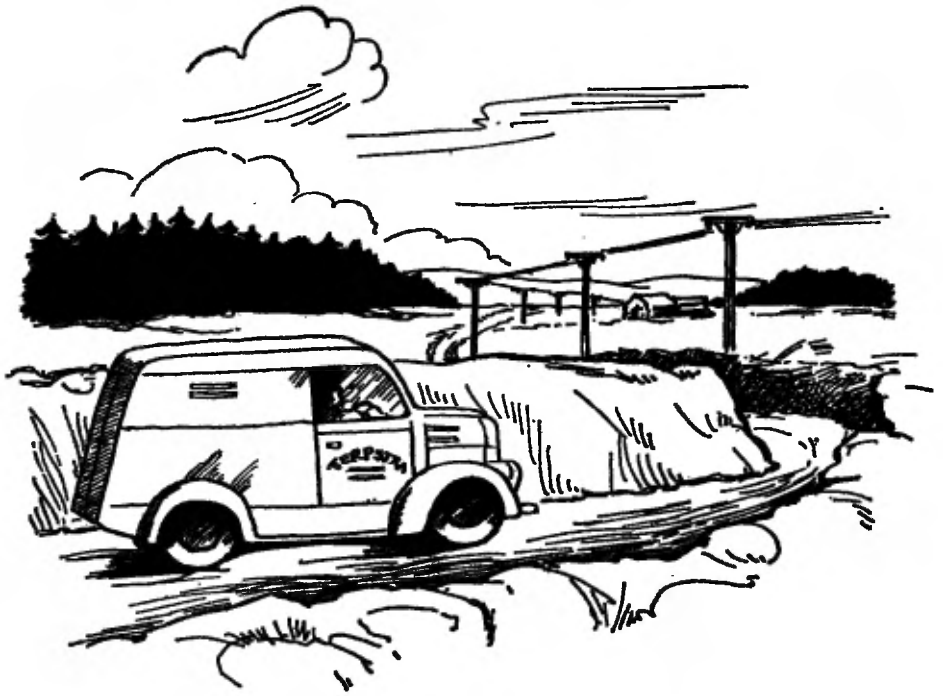

HET MEISJE UIT CANADA

DOOR **INA DE VRIES-VAN DER LICHTEN**

JITSKE
HET MEISJE UIT CANADA

INA DE VRIES-VAN DER LICHTÉ

JITSKE

HET MEISJE UIT CANADA

Met illustraties van E. A. Vent

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Hoofdstuk 1

Toe kind, ga nu, de bus kan niet wachten.”
„Ja moeder,” zegt Jitske gehoorzaam, maar ze kan toch niet laten de kleine Peter even te knuffelen. „Dag vent, dag hoor, ik ga naar school, maar morgen, morgen heb ik vrij. Dan ben ik veertien dagen thuis en dan gaan we samen . . .”

„Voorlezen,” vult Peter in. Er is niets waar hij meer van houdt. Jitske staat op het punt een rondedansje met haar broertje te beginnen, als moeder waarschuwt: „Ik zie de bus al . . . gauw Jits!”

Ze schrikt, grijpt vlug naar de schooltas, waar haar brood in zit en rent de deur uit.

„Dag moeder, dáág,” roept ze nog achterom. Ze zwaait met haar tas door de lucht, maar gunt zich geen tijd achterom te kijken.

Met grote sprongen rent ze over het smalle grindpaadje, dat met een bocht langs de grote schuren loopt. Zou ze het nog halen? De capuchon van haar jas valt achterover en dan dansen haar blonde vlechten vrolijk mee op haar rug.

„Nu staat moeder haar hoofd te schudden achter het keukenraam,” denkt ze nog gauw onder het lopen.

Brr, wat een eind is het. Ze zitten ook zo ver van de grote weg af. Zou de bus . . .?

Met een nieuwe schrikschok ziet Jitske het fel oranjegeel van de bus al door de kale bomen kleuren.

„Vooruit, nog even . . .” zet ze zich zelf aan, maar haar benen willen bijna niet meer vooruit en ze krijgt een felle steek in haar zij. Ze kan nu nog maar op een sukkeldrafje lopen.

De schoolbus stopt aan 't eind van hun grindpaadje. De chauffeur is altijd boos, als hij wachten moet; dan kan hij vreselijk mopperen.

Jitske zou nu wel heel hard de laatste meters willen hollen, want ze heeft genoeg ontzag voor het nijdige gezicht van de chauffeur, maar de pijn in haar zij dwingt haar om langzaam te lopen.

Opeens gooit ze met een uitdagende ruk van haar hoofd de blonde vlechten naar achteren. Ze zal het niet tónen, dat ze bang is. Niks hoor, laat 'm dan maar mopperen, ze kàn immers niet harder.

Een ongeduldig getoeter probeert er bij haar wat haast achter te zetten. Jitske laat zich niet meer opjagen. Lachend zwaait ze naar de klasgenootjes, die al in de bus zitten.

„Hallo Jessie,” roepen die, als ze de bus inklautert.

Het portier sluit achter haar en met een ruk schokt de bus vooruit.

Jitske loopt struikelend naar haar plaats en valt met een plof naast Erna neer.

„Hallo Jessie, je bent laat,” zegt die.

Jitske lacht. Bij haar schoolvriendinnen, die alleen Engels kunnen spreken, heet ze Jessie. Ze kunnen haar moeilijke Hollandse naam niet uitspreken en hebben haar maar een Engelse naam gegeven.

Intussen kijkt Jits tersluiks naar het gezicht van de chauffeur. Het valt haar genoeg mee, dat hij niets gezegd heeft over haar laat-komen. Zou hij ook blij zijn, dat hij veertien dagen niet hoeft te rijden?

Opeens voelt ze zich reuzeblij worden. Fijn, vandaag de laatste schooldag. Ze zullen hun rapport wel krijgen. En dan . . . kerstfeest. Kun je iets heerlijkers bedenken dan dat?

Blij begint ze te babbelen met Erna. Ze heeft geen moeite met het Engels. Bij haar vriendinnetjes en op school praat ze even vlot Engels als thuis het Hollands.

Het gebeurt wel eens, dat moeder haar niet eens verstaat, als ze met haar vriendinnen bezig is. „Kind, ik leer het nooit zo goed als jij,” zegt moeder dan. „Wees maar blij, het gaat bij jou vanzelf. Ik heb er nog altijd moeite mee.”

Jitske moet wel eens lachen, als ze moeder hoort praten met een van de Canadese burenen. Het gaat langzaam en wat aarzelend. Jitske begrijpt dat niet. Engels, dat praat je toch net zo gemakkelijk als Hollands!

Met een schok staat de bus stil. Twee jongens komen uit de deur van een boerderij vliegen. Het zijn twee broertjes, Eddy en Leonard.

„Die hoeven niet zo'n eind te hollen,” denkt Jits jaloers, „hun boerderij staat vlak aan de weg.”

Eddy trekt Jitske in het voorbijgaan aan haar vlecht.

„Ga weg, joh,” zegt ze snibbig.

Hup, daar gaat de bus alweer. De chauffeur heeft er goede zin in vandaag.

Nu moeten ze nog even stoppen voor een onbewaakte spoorwegovergang. De chauffeur opent beide portieren en kijkt, voor hij verder rijdt, of er geen trein aankomt. De laatste stopplaats is op het pleintje van een klein gehucht. Daar stappen wel acht jongens en meisjes in. En daarna gaat het zonder oponthoud verder naar school.

Jitske kan deze weg wel dromen. Al een paar jaar maakt ze de tocht elke dag tweemaal met de schoolbus, behalve in de vakanties natuurlijk. Ze kent elke boerderij en elke boom en weet precies wanneer de bus een heuvel opgaat.

Zelfs als er sneeuw ligt, herkent Jitske elk gedeelte van de weg. En er ligt dikwijls sneeuw in de winter.

Gisteren is juist het pak sneeuw dat er gevallen was, weer weggedood. De wegen zijn nu modderig en vies, vooral in de dalen. Vanaf de heuvels lopen straaltjes dooiwater naar omlaag en

als de bus door een dal moet, spuit het water aan weerszijden van de wielen hoog op.

Jitske vindt het altijd een plezierig geluid, als de bus door die diepe plassen ploegt, maar ze weet dat het moeilijk gaat. Eigenlijk is het in de winter altijd gevaarlijk rijden, vooral bij sneeuw en gladheid.

Moeder staat elke dag weer op de uitkijk, als ze van school komt en Jitske weet dat moeder pas gerust is, als ze haar op het grindpaadje aan ziet komen.

„Jessie, zullen we wedden wie de meeste punten heeft op het rapport?” Het is Eddy. Hij trekt aan haar vlecht, zoals hij altijd doet.

„Ach jongen, dat win jij toch,” snibt Jitske.

Eddy is immers altijd nummer één in de klas. Jitske heeft nooit kans gezien hem in te halen, hoe ze ook haar best deed. Zoals die jongen leren kan!

Maar ze kan het ook nooit goed hebben, als hij zich erop laat voorstaan, dat hij de beste van de klas is. En dat doet Eddy graag. Hoewel Jitske vaak met Eddy speelt, vindt ze eigenlijk in haar hart zijn broertje Leonard veel aardiger. Die is stil en lang zo knap niet, maar hij leent haar altijd zijn potlood, als ze haar etui vergeten is en hij heeft ook wel eens Eddy een duw gegeven, als die weer aan haar vlechten trok.

De bus stopt en dit is de laatste halte. Ze zijn bij school. Op het schoolplein joelen al tientallen kinderen.

„Hallo, hallo,” roepen ze, als de kinderen uit de schoolbus springen.

In een ogenblik is de bus leeg en op het schoolplein is het een drukte van belang.

„Hallo Jessie,” hoort Jitske roepen en tegelijk wordt er een arm door de hare gestoken.

Het is Cora, haar andere vriendin. Met z'n drieën lopen ze het schoolplein op en neer. Ze hebben weer heel wat te vertellen. Als je elkaar ook een hele nacht niet gezien hebt!

Opeens drommen alle kinderen samen. Nieuwsgierig lopen Erna,

Jitske en Cora erheen. Wat is er te zien? Is er iemand gevallen of zijn er jongens aan het vechten?

Als ze in de kring doorgedrongen zijn, zien ze een heftig tegenspartelende Eddy, die vastgehouden wordt door twee stevige jongens. Een andere jongen geeft Eddy klappen op zijn zitvlak.

„Ha, Eddy is jarig,” roept Jitske luid. „Dat wisten we niet.”

Ze dringt naar voren om Eddy ook twaalf klappen te geven, omdat hij nu twaalf jaar geworden is. Hij heeft tevergeefs geprobeerd zijn verjaardag geheim te houden. De jongens zijn er toch achter gekomen.

Jitske vindt het net goed, dat Eddy te pakken genomen wordt. Hij is toch zo'n klein opscheppertje. Juist als ze tot hem door-

gedrongen is om hem naar Canadese gewoonte zijn deel aan verjaardagsklappen te geven, heeft hij zich losgewrongen en glijdt als een aal zo glad tussen de kinderen door.

„Jessie, pak 'm, ga hem achterna,” roepen ze. Maar Jitske krijgt de kans niet.

Er wordt hard en schrill gefloten. Het is negen uur. De school begint.

De schooldag verloopt net als anders, maar toch hangt de blijde stemming van de naderende vakantie al in de lucht.

„M'n moeder vraagt of je de dag na kerst bij ons komt,” fluistert Jitske tegen Erna. „Dan hebben we 's middags feest van de bijbelschool.”

Erna knikt. „Graag hoor, als ik mag van thuis.”

„M'n vader komt je wel halen met de auto,” gaat Jitske verder.

De onderwijzer kijkt streng hun kant uit. „Jessie, opletten!”

Jitske krijgt een kleur en schikt gauw recht. Stel je voor, dat ze straf kreeg, deze laatste dag.

Ze ziet Eddy omkijken en lachen. Bah, wat een vervelend knulletje. Jammer, dat ze hem z'n verjaardagsklappen niet heeft kunnen geven vanmorgen. Hij had het best verdiend.

's Middags leest de onderwijzer een spannend verhaal voor. Daarna worden de rapporten uitgedeeld. Zoals altijd houdt mijnheer Roswell een lange toespraak. Hij legt hun uit hoe belangrijk het is, als ze hun best doen. Hoe meer ze leren, hoe makkelijker ze later hun brood kunnen verdienen in het grote Canada. „Ons land wacht op flinke, jonge mensen,” zegt hij.

Jitske moet ineens aan thuis denken. „Datzelfde zegt vader ook altijd,” denkt ze. Vader bedoelt er alleen geen schoolkinderen mee, maar mensen die uit hun vaderland naar Canada verhuizen, emigranten, zoals ook vader en moeder zes jaar geleden geëmigreerd zijn. Ze weet het nog goed, ze was zelf toen immers al vijf jaar . . . Die grote reis die ze gemaakt . . .

Opeens breken haar dromerijen af. Mijnheer Roswell heeft zijn toespraak beëindigd en zwaait nu met het stapeltje rapporten. De spanning in de klas stijgt.

Allemaal zijn ze opeens benieuwd hoeveel punten ze gehaald hebben. Zal het meevallen, of . . . ?

„Nummer één is Eddy Fargo . . .”

Toch een beetje teleurgesteld schudt Jitske haar vlechten naar achteren. Ze wist het en toch . . . tòch . . .

„Nummer twee is Jessie Terpstra.”

Een kleur van voldoening stijgt Jitske naar de wangen. Nummer twee, zie je wel! Misschien komt ze niet eens zo heel ver achter Eddy.

Als mijnheer Roswell de rapporten heeft uigedeeld, is het even stil in de klas. Iedere leerling bestudeert de punten.

Jitske glimlacht. Voor rekenen 90 punten, voor Engels 95 . . .

Wat zal vader blij zijn, en moeder.

Ze bekijkt Erna's rapport. Het is wel wat minder, maar niet eens zo heel veel. Erna heeft al gauw uitgerekend, dat ze 20 punten vooruit is gegaan.

De klas begint rumoerig te worden. Mijnheer Roswell laat het maar gaan. Ze moeten elkaar even de rapporten laten zien. In de vakantie komt daar niets van. De meeste leerlingen wonen zó ver van school . . .

„Jessie, hoeveel punten heb je?” Eddy staat naast haar en trekt aan haar vlechten.

Jitske wordt er dit keer niet eens boos om. „Laat es kijken?” Zij buigt zich over Eddy's rapport. Tjonge, dat rapport jukt er niet om. Rekenen 100 punten, Engels 97 punten . . .

„Je bent de knapste jongen van de school, maar je bent toch een klein opscheppertje,” zegt ze lachend.

Het kost haar een harde ruk aan haar ene vlecht.

Dan tikt mijnheer Roswell op de tafel. De klas wordt stil. Ze zingen samen nog een mooi gezang en dan is deze laatste schooldag van het jaar ten einde.

Hoofdstuk 2

Ik heb vakantie en hier is mijn rapport.”
„Met wilde haast komt Jitske de grote woonkeuken binnen vallen.

Niemand geeft antwoord. Alleen Peter zit op de grond te spelen. Jitske legt met een klap haar schooltas op tafel en knielt bij Peter neer. „Dag kleine knul, nu heeft Jits vakantie. Fijn, hè!” Ze stapelt de blokken van Peter op elkaar. „Waar is moeder?” vraagt ze.

„Melken,” zegt Peter zonder op te zien. Hij vindt het heerlijk, als zijn zusje met hem speelt. Overdag is hij dikwijls alleen, als moeder aan het werk is.

Opeens gaat de deur open. Moeder komt binnen. Jitske begint meteen tegen haar te praten.

„Dag moeder, ik ben weer nummer twee op school. Alleen het rapport van Eddy Fargo was beter, maar het scheelde niet veel. Kijk m'n rapport eens!”

Moeder bekijkt met aandacht het boekje. „Ja ja,” knikt ze, „dat is prachtig, hoor. Was mijnheer Roswell tevreden?”

„O, hij heeft een hele toespraak gehouden,” zegt Jitske vaag en direct daarop: „Is vader nog niet thuis?”

„Vader is aan het eieren venten. We gaan maar eten, het zal wel laat worden.”

„Jammer,” pruilt Jitske, „ik wil hem mijn rapport laten zien. Waarom blijft vader altijd zo lang weg?”

„Kind, vader doet het niet voor zijn plezier,” berispt moeder, „hij kan toch niet naar huis gaan voor hij langs al zijn klanten is geweest! Het is onze verdienste.”

Jitske geeft geen antwoord. Gedachteloos breekt ze de toren van blokken weer af.

„Nee, niet doen,” schreeuwt Peter opeens, „Jikkie stout.”

„Ach jochie, wat deed Jits? Zal ik hem weer opbouwen?”

Peter juicht. „Zo hoog . . . als een huis,” zegt hij.

Jitske bouwt al. Ze zet zoveel blokken op elkaar tot het hele gevaarte met een verschrikkelijk gerommel in elkaar stort.

Peter klapt in zijn handen van de pret, maar achter de kachel klinkt een luid gegeeuw.

Poten krabbelen over het zeil, een staart kwispelt. Lex, de kleine hond, is gestoord in zijn dutje. Hij trekt zijn rug hol om

eens goed wakker te worden en komt dan nieuwsgierig bij de kinderen kijken.

Vooral Peter is zijn vriendje. Die gaat immers nog niet naar school en heeft de hele dag tijd om met Lex te spelen.

Het is een kleine hond, maar zijn schelle blaffen klinkt altijd ver in het rond. Het is een goede waakhond, zegt vader dikwijls. En dat is hier heus wel nodig, waar de boerderijen zo ver uit elkaar liggen. Alleen de boerderij van buurman Miller is van uit huis te zien, de andere liggen te ver af. Als er 's nachts onraad is, blaft Lex zó hard, dat iedereen wakker wordt.

Soms is hij te ijverig en slaat zelfs aan, als er een auto met late feestgangers langs de grote weg rijdt. Misschien schrikt hij dan van het felle licht van de koplampen.

Maar als er iemand hun grindpaadje oploopt, blijft hij blaffen tot de baas er zelf bijgekomen is.

Peter is zijn blokken alweer vergeten en ligt met Lex over de grond te rollen. Hij is net zelf een jonge hond.

„Jitske, ga jij eens de tafel voor me dekken,” zegt moeder. „We gaan maar vroeg eten vanavond, dan kunnen we voordat Peter naar bed moet, de kerstboom versieren.”

„Hoera,” roept Jitske, „mag ik de ballen eraan hangen?”

„En ik . . .” roept Peter vanaf de grond.

„Nee, jij bent te klein,” snijdt Jitske af, „jij breekt ze maar.”

Moeder ziet het verdrietige gezicht van haar jongen en troost:

„Er is voor jou ook een werkje, hoor!”

Peter lacht alweer. Jits vindt hem altijd te klein, maar moeder nooit, hoor! Hij is al vier jaar, bijna vijf. Is dat soms klein?

Het eten is gauw afgelopen, Jitske en Peter maken allebei vlug voort.

Het is elk jaar weer een feest om de kerstboom op te tuigen. Je weet niet hoe mooi zo'n boom wordt met ballen en slingers en elektrische kaarsjes. Net een toverboom.

„Ik ook ballen,” roept Peter en staat al klaar om in de doos met kerstversierselen te grijpen.

„Voor jou heb ik een ander werkje,” zegt moeder. „Kijk eens, vent.” Ze opent een doosje.

„O . . .” roepen Jitske en Peter tegelijk.

„Dat mag jij doen. Hang hier en daar maar zo'n mooi ijspegeltje neer. Die kunnen tenminste niet breken.”

Peter is verrukt. Hij klimt voorzichtig op een stoel en doet zijn werk met de tong uit het hoekje van zijn mond.

„Prachtig, zeg,” prijst Jitske en dan straalt zijn gezichtje nog meer.

Als ze bijna klaar zijn, begint Lex schel te blaffen.

„Dat zal vader zijn . . . ja . . . ik hoor de auto al,” zegt moeder.

Peter wil naar de deur vliegen, maar moeder houdt hem tegen.

„Nee jongen, vader komt vanzelf wel binnen. Het is buiten veel te koud. De wind is weer opgestoken.”

Peter staat te trappelen van ongeduld. Wat duurt het lang vandaag. Waarom maakt vader geen haast om naar de kerstboom te gaan kijken?

Lex is ook ongeduldig en springt tegen de deur op. Zijn poten krassen langs de verf.

„Lex, laat dat,” zegt moeder streng.

Gehoorzaam gaat hij voor de deur zitten, maar zijn staart slaat een roffel op de grond.

Als vader binnenkomt, zuigt er een stroom kou mee. Lex blaft luid, Peter hangt meteen aan vaders arm, Jitske zwaait met haar rapport.

Vader geeft eerst moeder een kus en kijkt dan vol bewondering naar de kerstboom.

„Mooi jongens, dat hebben jullie keurig gedaan.”

„Ik de ijspegeltjes,” roept Peter.

„Juist die ijspegels vind ik zo mooi,” zegt vader ernstig.

„De eieren zijn verkocht, moeder. Ik ben blij dat ik thuis ben; er kon wel weer es sneeuw komen vannacht.”

„'t Is niet te hopen,” zegt moeder, „'t geeft niets dan ongemak.”

Jitske heeft de laatste klokjes aan de kerstboom gehangen en dan gaan ze allen weer naar de ruime woonkeuken.

Moeder heeft het eten voor vader warm gehouden.

De kinderen komen dicht bij hem zitten.

„Kijkt u nu straks naar mijn rapport?” vleit Jitske.

„Zodra ik gegeten heb,” belooft vader.

Peter bedelt om een hapje. Zo'n kleine hongerslap!

„Jongen, jij moet nodig naar bed,” schrikt moeder, „het is meer dan tijd.”

Peter zet een pruillip. 't Is juist zo leuk, nu vader thuis is. Vader weet altijd heel wat verhalen te vertellen. Hij komt met de eieren langs zoveel mensen . . .

Peter ziet haast nooit anderen dan moeder en Jitske, behalve 's zondags, als ze naar de kerk gaan. Hij zou ook zo graag een vriendje hebben om mee te spelen.

Buurman Miller woont het dichtst bij, maar die heeft geen kleine jongetjes. En de volgende boerderij, die is zó ver . . . helemaal achter de grote heuvel.

Als je maar eenmaal naar school kan, troost moeder vaak.

Peter weet niet hoelang dat nog duurt, maar dat het erg lang is, weet hij zeker. Peter is werkelijk dolgelukkig, als er iemand op visite komt, maar jammer genoeg gebeurt dat niet vaak.

„Overmorgen is het kerstfeest, dan zal ik je een verhaal vertellen,” belooft vader.

Met deze belofte laat Peter zich zoet naar bed brengen.

Jitske zit ongeduldig te wachten tot vader klaar is met eten. Ze is zo benieuwd wat vader zeggen zal van haar rapport. Eigenlijk weet ze het al van tevoren. Vader zal knikken en heel tevreden lachen en . . .

„Nu Jits, haal je rapport maar.”

Dat laat ze zich geen tweemaal zeggen. Met spanning kijkt ze naar vaders gezicht. Zie je wel, hij lacht al een beetje.

Als vader het rapport op zij gelegd heeft, blijft hij even zwijgend in de lamp staren.

Jitske zit er verwonderd bij. Waarom zegt vader nu niets? Is hij niet tevreden?

Dan zegt vader op zachte toon: „Kind, Jikkie, ik ben erg tevreden met dit rapport en ik ben heel trots op mijn grote dochter, maar in de eerste plaats ben ik de Here God dankbaar. Hij gaf je dit verstand. Zul je ook zelf de Here God hiervoor danken?”

Jitske knikt. Dat zal ze doen, vanavond voor het slapen gaan, vast!

„Dan is het goed, kind.”

Jitske krijgt een dikke zoen op haar voorhoofd. Ze kleurt van blijheid. Bij vader is alles altijd zo goed, zo veilig en tevreden. Ze gelooft niet, dat ze zich ooit ongelukkig kan voelen, als vader er is.

Als oudste dochter mag ze fijn nog een uurtje opblijven. Ze pakt haar breiwerkje en komt aan tafel zitten.

Vader leest de krant en moeder gaat sokken stoppen.

Jits heeft het breien van moeder geleerd. Op de Canadese scholen leren ze dat pas in de zevende klas. Zij kon het lekker al lang. Wat zal de juffrouw opkijken, als ze de eerste breiles krijgen volgend jaar! In Holland leren de meisjes in de eerste klas al breien, vertelt moeder dikwijls.

Jitske moet vaak aan Holland denken. Ze kan zich er nog heel wat van herinneren. Het huisje waar ze woonde in het wijde Friese land. Zover je keek, zag je er weiden en sloten en koeien. En al het land was plat, helemaal plat, niet met heuvels, zoals hier.

Dichtbij stond de grote boerderij van grootvader. Vader werkte bij grootvader, maar hij wilde graag zelf baas zijn. En daar was geen kans voor. Toen zijn vader en moeder met hun vijfjarig dochttertje geëmigreerd om in Canada hun geluk te beproeven.

En nu, na zes jaar, wonen ze op deze oude boerderij.

Vader heeft kippenhokken met wel meer dan tweeduizend kippen, en koeien en varkens . . . Driemaal in de week gaat hij met de kleine vrachtauto naar de dorpen in de buurt om de eieren uit te venten. De andere dagen werkt hij op z'n boerderij, samen met moeder.

Het is geen leven van stilzitten. In de vakanties moet Jitske ook meehelpen. Maar vader en moeder zijn dankbaar en tevreden. Zouden ze dit ooit in Holland bereikt hebben?

„De Here heeft ons gezegend,” zegt vader altijd, „als Hij het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen Zijn bouwlieden daaraan.”

Dat staat in de bijbel, weet Jits. Het is een tekst, die vader vaak noemt. Ze kent de woorden al uit het hoofd. Toen ze klei-

ner was, begreep ze ze niet goed, maar nu wel. Al zou vader nóg zo hard werken, dat zou niets helpen als de kippen ziek werden, zodat ze geen eieren meer legden. En daarvoor zorgt de Here God. Hij zegent het werk, dat vader doet.

„En nu jij naar je mandje,” zegt moeder.

Jitske rolt haar breiwerk op.

Vader vouwt zijn krant ineen en staat op. „En ik ga nog even naar de kippen kijken, moeder.”

„Trek je warme jas aan,” zegt moeder.

Vader schuift even het gordijn op zij en kijkt naar buiten. „Het vriest weer, moeder, de dooi is van korte duur geweest. Als er nu sneeuw komt, hebben we kans op een dik pak.”

Moeder zucht maar eens. „Die sneeuw, dat is wat.”

Het is al een paar maal gebeurd, dat ze ingesneeuwd zaten en het huis niet meer uit konden voor de sneeuwploug was geweest om hen uit te graven.

Alles is hier veel heviger dan in Holland, denkt moeder. De zomer is warmer, maar de winter is kouder. En zoveel sneeuw als hier 's winters valt . . . dat is meer dan bar. Maar ze zijn allen gelukkig en gezond en dat is het voornaamste.

„Toe meisje, maak voort,” zegt moeder tegen Jitske, die bij tafel staat te treuzelen.

„Ik heb nog geen zin,” zegt Jits.

„Zullen we ruilen?” stelt vader voor, „jij de kou en ik jouw bed?”

„Brr nee.” Jitske huivert. „Nu nog naar buiten in donker en kou?”

Vader lacht. „Klim jij maar veilig in je koets, je vader kan wel tegen een stootje. Kom Lex, mee met de baas!”

Luid keffend springt Lex tegen vader op. Vader neemt de grote stallantaarn en verdwijnt met de hond in de donkere avond.

Als Jits in bed ligt op haar kamer, hoort ze nog duidelijk het blaffen van Lex door de stilte. Misschien zit hij wel een vos achterna, die om de kippenhokken sluipt. Zou vader zijn geweer wel bij zich hebben? Misschien wel niet; vader kan toch niet schieten in het donker. Moeder heeft er altijd een hekel aan, als

vader zijn geweer bij zich heeft. Ze is zo bang voor ongelukken. „Het moet hier wel,” zegt vader dan. „Canada is nu eenmaal geen Holland. en ik móet die vossen wel eens schrik aanjagen, anders worden ze met de dag brutaler.”

Nu hoort ze Lex niet meer. Hij is zeker met vader mee de kippenhokken in. De hond is erop afgericht, dat hij de kippen geen angst aanjaagt door blaffen of hard lopen. Hij blijft dan ook meestal rustig bij de ingang zitten tot vader klaar is.

Vader zou Lex niet graag willen missen. „We krijgen nooit meer zo'n verstandige hond terug.”

Jitske is het daarmee eens. Ze vindt Lex de liefste hond van de hele wereld.

Hè, wat lekker warm is het in bed. Hoor de wind eens om het huis fluiten. Zou er sneeuw komen, zoals vader dacht?

Jitske kruipt nog dieper onder de dekens. Morgen gaat ze zijn moeder helpen en overmorgen is het kerstfeest.

Met een glimlach om haar mond slaapt Jitske in.

Hoofdstuk 3

Kerst morgen. Aarzelend begint de dag over het Canadese heuvelland. De wereld ligt weggedoken onder een dikke, witte vacht.

De boerderij is diep weggezakt in de hoge sneeuw en de takken van de bomen steken zwart af tegen al dat wit.

De wind is gaan liggen, de wolken zijn weggetrokken en de eerste gloed van de opkomende zon schijnt in het oosten.

Er is nog niemand buiten.

Alleen een kleine, bruine hond loopt rond in de dikke sneeuw. Zijn poten zakken zo diep weg, dat het lijkt of hij op zijn buik loopt.

Opeens gaat de deur van de boerderij open.

Vader, moeder, Jitske en Peter komen naar buiten. De stilte wordt plotseling verbroken.

„Fijn, sneeuw,” juicht Peter en hij danst in het rond.

Vader heeft de brede schuurdeuren geopend. Hij rijdt de oude vrachtauto naar buiten.

„Het is gelukkig, dat de sneeuw niet zo dik ligt. We kunnen er tenminste door,” zegt moeder tegen Jitske.

Vader heeft dit weer al zien aankomen. Hij heeft gisteravond nog de sneeuwkettingen om de wielen gedaan.

Jitske loopt naar vader toe.

Vaders auto is een oude, blauwe bestelwagen. Met witte letters staat op de deur geschilderd: Terpstra, en daaronder hun adres. Nu kan iedereen lezen wie er in de auto zit.

Moeder vond het eerst zo raar, toen vader zijn naam op de auto schilderde, maar vader zei dat het in Canada moest.

„Kom Peter, instappen,” roept vader.

Peter is bezig een sneeuwpop te maken. Het lukt niet erg. Het vriest nog en dan pakt de sneeuw niet.

„Peter, komen!” roept nu ook moeder.

Daar komt hij aandraven op zijn stevige benen.

Vader tilt hem de auto in. Dan volgen moeder en Jitske. Ze moeten alle vier voor in de cabine zitten, want achterin is het veel te koud.

Peter zit op moeders schoot.

Vader start de motor en dan rijden ze weg, nagebluft door Lex. Het lijkt wel of hij zeggen wil: „Ik zal wel goed op het huis passen, als jullie weg zijn.”

Jitske kijkt genietend rond, maar moeder heeft een rimpel boven haar neus. Ze weet hoe moeilijk het rijden is in de sneeuw. Soms is de weg helemaal niet te zien.

Vader zit rustig achter het stuur. Hij is dit wel gewend en kent de weg op zijn duimpje.

Peter is opgetogen. Hij babbelt honderd uit.

Het wordt lekker warm in de kleine cabine.

Op enkele plaatsen zijn al sporen van autobanden in de sneeuw te zien. Die zijn van kerkgangsters.

De meesten wonen zo ver van de kerk af, dat de auto gebruikt moet worden. Gelukkig heeft bijna iedereen een auto, de één een mooie glanzende, de ander een oude half-versleten wagen. De afstanden in dit land zijn zo groot, dat een auto haast onmisbaar is.

Als ze bij het houten kerkje komen, staan er al tientallen auto's om het lage hek geparkeerd.

Moeder en Jitske lopen door de geopende deuren naar binnen.

Vader gaat naar voren. Hij brengt eerst Peter weg naar de kinderbewaarplaats en komt later bij moeder en Jitske zitten.

Jitske kijkt rond. Wat is de preekstoel prachtig versierd. Een grote ster is tegen de muur aangebracht en vlak voor de preekstoel staat een mand met witte chrysanten en groene denetakken.

Er is een zacht geroezemoes in de kerk van blijde mensen, die elkaar even groeten en zich dan recht schikken om te luisteren naar het mooie kerstevangelie.

Opeens begint het orgel te spelen. Een brede stroom van prachtige klanken ruist door de kerk.

Jitske luistert ademloos. Zulke muziek — zou je die ook in de hemel horen? Ze denkt eraan, dat nu in alle landen op de hele wereld het kerstfeest wordt gevierd.

Ook in Holland. Daar heeft moeder zo vaak van verteld. Moeder denkt veel meer aan vroeger dan vader. Hoe dat komt, weet Jitske niet, maar ze luistert graag als moeder vertelt.

Plotseling zwijgt het orgel. De dominee is op de preekstoel geklommen en breidt zijn armen uit over de mensen.

Het is opeens eerbiedig stil. Het lijkt wel of de mensen blij zijn om deze zegen op het kerstfeest.

Als de dominee uitgesproken is, gaan ze zingen, mooie Engelse kerstliederen.

Jitske kent ze bijna alle uit het hoofd en ze zingt met haar heldere stem dapper mee.

Moeder heeft er nog moeite mee. Ze kijkt strak in haar gezangenboekje en spreekt soms de woorden verkeerd uit.

Na het zingen vertelt de dominee aan deze Hollandse mensen de blijde boodschap in de Engelse taal. Jezus is ook voor hen op de wereld gekomen, om hen gelukkige mensen te maken. Alle volken mogen Hem liefhebben, of ze nu in Holland of in Canada wonen of waar dan ook.

Jitske luistert goed. Ze kan de dominee best verstaan en ze mist geen enkel woord.

„Ik moet proberen nog meer van de Here Jezus te houden,” denkt ze. „Ik vergeet dat zo vaak. Eergisteravond ben ik vergeten Hem te danken voor mijn mooi rapport. Dat was erg verkeerd. Ik Had het nog wel aan vader beloofd. Vanavond moet ik het doen. De Here Jezus weet alles, ook van dat rapport.”

Zonder dat ze het zelf weet, doet Jitske haar handen samen en zo luistert ze tot de dominee het „amen” zegt.

Na de dienst blijven de mensen een poosje napraten, maar niet zo heel lang. Vanmiddag is er weer dienst, en dan in het Hollands. Dat willen de mensen niet missen. Vooral de ouderen kunnen een Hollandse preek veel beter begrijpen. Het is net of die woorden meer voor hen betekenen.

„Kom, we gaan,” zegt vader, die al met Peter aan de hand staat.

Ze stappen in de auto en rijden weer over dezelfde weg naar huis. Maar nu is het drukker op de weg. Het lijkt wel of de meeste mensen nu pas wakker geworden zijn. Soms moet vader uitwijken voor een andere auto en dat valt niet mee op de smalle weg.

Jitske kijkt bewonderend naar haar vader, die precies weet hoever hij gaan kan. „Vader maakt nooit een ongeluk,” zegt zij, „hij kan zó goed rijden!”

Moeder is het niet met haar eens. „Vader kan ook buiten zijn schuld een ongeluk krijgen, kind. Alleen God kan ons bewaren.”

Jitske moet daar eerst over nadenken, maar Peter zegt: „De Here God kan alles.”

„Jij weet het goed,” zegt moeder en ze geeft hem een kus op het stugge, blonde haar.

De dag verloopt als een echte feestdag. Ze zitten in de mooie

kamer bij de kerstboom en vader vertelt een spannend verhaal van vroeger, toen hij nog een kleine jongen was.

Het verhaal is eigenlijk voor Peter, maar Jitske luistert even graag. Ze zit op een voetenbankje en legt haar hoofd op vaders knie.

Peter heeft zich op vaders schoot genesteld. Moeder zit aan de andere kant van de kachel.

Later doen ze samen spelletjes en daarna zingen ze mooie Hollandse kerstliederen. Die kunnen vader en moeder nu weer het best zingen. Jitske kent de woorden niet al te goed en Peter weet er maar een paar.

„Het was prachtig,” zucht moeder, als ze uitgezongen zijn, „net of ik weer thuis was, in Holland.”

„Dat is niet goed vrouw,” zegt vader met een licht verwijt in zijn stem. „Hier is je thuis, hier in Canada.”

„Ach vader, ik weet het wel . . .” Moeders stem heeft een beetje. „Als ik nog maar één keer, één keertje maar weer eens thuis kon kijken op vaders boerderij . . .” Er rolt een traan over haar wang.

Vader schudt het hoofd. „Je weet dat het niet kan. Waar moeten we het geld voor de reis vandaan halen?”

Moeder zucht eens diep en dan zegt ze met een dappere glimlach: „Ik weet het allemaal wel, maar soms wordt het verlangen zo sterk. Als ik opeens weer bedenk hoe het vroeger was . . .”

Jitske heeft stil geluisterd. Ze is een beetje geschrokken. Verlangt moeder zo naar Holland, dat ze moet huilen? Zelf vindt ze het hier zo fijn. Hoe kan het in Holland nog prettiger zijn?

Moeder is opgestaan, schenkt voor ieder uit de grote ketel die op de kachel staat een kop chocolademelk in.

Jitske ziet hoe haar handen beven en opeens begint ze iets te begrijpen van moeders verlangen. Moeder heeft haar eigen vader en moeder in geen zes jaar gezien. Grootvader en grootmoeder zijn oud, ze zijn al bijna vijftig jaar getrouwd. Er is geen kans, dat moeder naar huis kan gaan voor dat feest.

„Het kan onmogelijk,” zegt vader, „zo’n reis kost ontzettend

veel." Als de kippen nu heel veel eieren gingen leggen, maar ze leggen juist zo weinig in de winter.

Nee, Jitske weet ook niet hoe ze aan geld zouden moeten komen. Als ze nu zelf verdiende . . . maar ze gaat nog op school. En als ze haar spaarpot omkeert . . . ach nee, dat is ook lang niet genoeg. Jitske weet, dat ze moeder op geen enkele manier helpen kan. Wat jammer . . .

„En als ik groot ben, mag moeder naar grootvader,” zegt Peter opeens.

Ze lachen allemaal, zelfs moeder heeft opeens weer een zonnige glimlach op haar gezicht.

„Lekkere knul, heb jij naar ons gepraat geluisterd? Maar het is goed hoor, als jij groot bent, ga ik een keer naar Holland.”

„Dan ga ik centen verdienen,” zegt Peter nog. Hij is blij, omdat hij moeder weer aan 't lachen heeft gemaakt.

Er wordt niet meer over Holland gesproken die dag.

Als het donker wordt, worden de lampjes van de kerstboom aangestoken.

Ze eten in de mooie kamer en de tafel wordt versierd met een kerstlaken van plastic. Moeder zet bij elk bord een dikke kaars en die mag Peter aansteken. Hij juicht van de pret, als hij zijn eigengemaakte vlammetjes ziet branden.

Het is warm en behaaglijk in de kamer.

Jitske eet met graagte van het lekkere krentenbrood, dat buurvrouw Miller voor hen heeft gebakken. „Heerlijk, moeder, mag ik er nog één?”

„Vooruit dan maar, omdat het feest is vandaag.”

„We hebben het goed, moeder,” zegt vader.

„Je hebt gelijk,” zegt moeder, „we kunnen alleen maar dankbaar zijn.”

Ze kijken naar elkaar met een blijde glimlach. En die glimlach betekent: Wat zijn we rijk met elkaar en met onze twee gezonde kinderen, maar in de eerste plaats omdat we weten, dat God voor ons zorgt.

Als Jitske die avond naar bed gaat, probeert ze zich nog eens alle heerlijke dingen van die dag te herinneren. Dat doet ze

vaak. Dan is het net of ze alles nog eens beleeft en weer opnieuw de vreugde voelt van het blijde kerstfeest.

En morgen . . . morgen is het weer een heerlijke dag. Dan komt Erna, haar beste vriendin en dan zullen ze samen . . .

Jitske slaapt voor ze uitgedacht is.

Hoofdstuk 4

De volgende dag mag Jitske met vader mee om Erna te halen, zoals afgesproken is. Vader heeft de tijd, want hij gaat er niet op uit om eieren te venten.

Het is de dag na Kerstmis. De winkels zijn gesloten en alle bedrijven liggen stil.

„Fijn,” denkt Jitske, terwijl ze naast vader in de cabine kruipt, „nu hebben we vader nog een hele dag voor ons.”

Er is weer sneeuw bijgekomen vannacht, zodat vader zelfs nu en dan bedenkelijk kijkt.

Jitske houdt de moed erin. „De auto trekt er best doorheen, vader.”

„Nog wel,” zegt vader voorzichtig. „Het heeft gelukkig weinig gewaaid, zodat er geen sneeuwhoppen liggen.”

Jitske geniet van de tocht, samen met vader. Het komt zo weinig voor. Vader heeft het altijd zo druk. Het liefst was ze dicht tegen hem aangekropen, maar dat zou te gevaarlijk zijn. Vader heeft met die sneeuw wel alle aandacht bij zijn stuur nodig.

Er komt een brede vrachtwagen aan. Vader fronsst zijn wenkbrauwen en klemt de lippen opeen. Hij moet uitwijken, maar de sneeuw is aan de kant zo dik. Als eerst die auto maar voorbij is . . .

Opeens glijdt vaders wagen een eindje weg en stopt . . . hulpeloos ploegen de wielen door de dikke sneeuw.

Jitske schrikt. Ze zitten vast.

De brede vrachtwagen is al lang voorbij. Ze zijn heel alleen in de witte wereld.

Vader lacht. „Kijk niet zo bezorgd, Jitske, we halen 'm er wel weer uit.”

Jitske kijkt opgelucht. Als vader goeie hoop heeft, zal het wel gaan.

Vader springt uit de auto. In de achterraimte liggen een schop en jutezakken. Met grote scheppen graaft hij de sneeuw voor de wielen weg en hij legt voor elk wiel een zak.

„En nu nog es proberen!”

Als vader de motor start, klopt Jitskes hart van opwinding. Zou die gaan...? Want anders... stel je voor... er is in de verste verte geen boerderij te bekennen.

Maar de wielen pakken al. Gelukkig! Jitske zucht ervan.

Vader zet de auto midden op de weg neer. „Haal jij de zakken even op,” beveelt hij, „en gooi ze achterin. We konden ze nog es nodig hebben.”

„Brr, het is koud,” bibbert Jitske, als ze weer naast vader zit.

„Stel je voor, dat we vast bleven zitten! Wat zou Erna denken?”

„En moeder!” vult vader aan.

Dan lachen ze allebei. Als ze bij de boerderij komen waar Erna woont, zien ze haar al naar buiten hollen. Vader hoeft niet lang te wachten.

Ze zitten met z'n drietjes in de cabine. Vader en Jitske moeten nu Engels tegen elkaar spreken, anders zou Erna hen niet verstaan.

Zonder tegenslag bereiken ze hun eigen huis. Moeder staat al op de uitkijk achter het keukenraam. Lex springt blaffend om de auto heen.

„Kom Erna, we gaan gauw naar binnen,” zegt Jitske.

Peter kruipt weg in een hoekje, als hij Erna ziet. Dat doet hij meer de laatste tijd; zeker, omdat hij zo weinig vreemden ziet.

„Laat 'm maar,” zegt moeder, „hij draait wel bij.”

Maar Peter blijft schuw in een hoekje zitten en wil niet te voorschijn komen.

Opeens zegt Jitske: „O moeder, ik begrijp het al, Peter verstaat Erna niet.”

Dat ze daar niet eerder aan gedacht hebben! Peter kent nog maar enkele woordjes Engels.

Moeder neemt haar jongen op schoot. „Kom maar, kereltje, voel jij je een beetje eenzaam?”

Jitske en Erna gaan naar boven, naar Jitskes kamer. Daar valt heel wat te bewonderen.

Moeder heeft van een paar oude kistjes een leuk tafeltje gemaakt en daarover heen een vrolijk gebloemd kleedje gelegd. Een oud tonnetje werd een krukje, ook al overtrokken met hetzelfde gebloemde goed.

„Prachtig Jessie,” zucht Erna, „waren dat je kerstcadeaus?”

Jitske kijkt verwonderd. „Nee, deze dingen heb ik al een poosje.”

„Maar wat kreeg je dan met kerst?”

„Met kerst? Niets.”

„Niets?” Erna's ogen worden groot. „Het je echt niets gekregen?”

Een beetje ongeduldig schudt Jitske het hoofd.

Erna merkt het niet. „Ik wel, zeg,” vertelt ze, „ik heb wanten gekregen en schaatsschoenen en een zilveren ring . . .”

Met groeiende jaloezie luistert Jitske toe: Ja, zo doen ze het bij de Canadezen. Er worden heel, heel veel cadeaus gegeven met kerst.

Vader en moeder willen daar niet aan meedoen. Het trekt onze aandacht van het echte kerstfeest af, zeggen ze.

Jitske heeft er gisteren helemaal niet aan gedacht, dat haar klasgenootjes wel cadeaus zouden krijgen. O, wat is die Erna verwend: echte schaatsschoenen van wit leer . . . En zij . . . alleen maar een sneetje krentenbrood en verder . . . niks, helemaal niks . . .

„Misschien krijg je volgend jaar wat, Jessie,” zegt Erna.

Maar Jitske schudt boos haar hoofd. „Nee, volgend jaar niet en dan niet . . . nooit. Want moeder zal het niet goedvinden en vader niet . . .”

Erna kijkt een beetje ongelukkig. Ze is een lief meisje en ze heeft

medelijden met Jessie, al begrijpt ze niet, waarom ze niets gekregen heeft.

„Je mag es op mijn schaatsen,” belooft ze. „Zal ik ze mee naar school nemen, als de vakantie om is?”

Jitske kan haar boze bui niet zo gauw veranderen. „’k Heb zelf schaatsen,” zegt ze snibbig. In haar hart zou ze graag, heel graag op Erna’s schaatsen rijden. Zelf heeft ze heel oude, die moeder nog uit Holland heeft meegenomen. Er zitten niet eens schoenen aan.

„’k Heb het koud, we gaan naar beneden,” zegt ze. Ze had Erna de mooie Hollandse kalender willen laten zien, die ze van grootvader gekregen heeft, maar ze heeft er opeens geen zin meer in.

Beneden is het lekker warm.

Erna gaat een toren bouwen met Peter. Hij is nu niet verlegen meer. Ze babbelen samen, elk in hun eigen taal en toch begrijpen ze elkaar.

Jitske gaat boos in een hoekje zitten.

Moeder kijkt haar een paar maal opmerkzaam aan, maar Jitske doet of ze niets ziet.

Peter en Erna schateren het uit, als de blokkentoren met een verschrikkelijk gerommel omvalt.

Het lijkt wel of Jitske nog bozer kijkt. Erna speelt maar met Peter en trekt zich van haar niets aan. Geen wonder, als je zoveel prachtige cadeaus hebt gekregen . . . Jitske denkt dat ze heel wat tekort gekomen is en het valt haar niet mee de boze bui te verdrijven.

Als ze later samen gezellig aan de maaltijd zitten, lukt het Jitske pas weer gewoon te doen.

Moeder heeft heerlijke chocoladepudding gemaakt met slagroom. Peter weet van geen ophouden en houdt telkens zijn bordje bij om nog een stukje.

Ze schateren allemaal, als hij een pruillip zet, omdat moeder zegt dat hij nu genoeg heeft gehad.

„Straks gaan we naar het kerstfeest van de bijbelschool,” vertelt Jitske.

Erna kijkt een beetje bedenkelijk. „Kan ik dat wel verstaan?” „Alles is in 't Engels,” stelt Jitske gerust „en iedereen mag komen. Heus, 't zal erg mooi worden.”

Erna zegt niets meer, maar je kunt zien, dat ze het erg vreemd vindt. Ze weet eigenlijk niet wat dat is, een bijbelschool.

Jitske probeert ook maar niet het haar uit te leggen. Straks zal ze alles wel zien en ze zal reuze opkijken, als ze de mooie ver-

sierde zaal ziet. Het kerstfeest van de bijbelschool is elk jaar zó gezellig.

Met z'n drietjes wassen ze af, moeder, Jitske en Erna. Zo zijn ze gauw klaar.

„Wat een gemak, twee zulke grote dochters,” grapt moeder.

„Ik moet thuis altijd helpen,” vertelt Erna. Ze heeft alleen twee oudere broers en die werken altijd op het land.

Als ze klaar zijn, staat vader alweer voor met de auto. Ze kunnen nu niet allemaal in de cabine en daarom heeft vader voor Erna en Jitske een bed van oude dekens achterin gemaakt.

„Vooruit,” beveelt hij, „jullie erin.”

Giechelend kruipen de twee vriendinnen op hun plaatsje.

Vader klimt zelf naar binnen om ze goed in te stoppen. „Zo blijven zitten, hoor, want anders...” Dreigend heft hij zijn vinger op, maar zijn ogen lachen.

Jitske en Erna hebben het best naar hun zin. Zodra de auto begint te rijden, hobbelen ze heen en weer op hun praalbed. Telkens als ze elkaar aankijken, proesten ze het uit. „We lijken wel vluchtelingen,” roept Erna. „Of rovers,” helpt Jitske.

Voor ze het weten, staat de auto weer stil. Vader doet zelf de achterdeur open. „Hoe is het, kinders, niet bevroren?”

„O nee, we zijn nog heerlijk warm,” roepen ze.

„Mooi zo,” zegt vader tevreden, „een mens moet zich weten te behelpen, ook al heeft hij geen luxe auto.”

Jitske pakt Erna bij de arm. „Kom mee,” zegt ze, „dan zul je es wat zien . . .!”

Die avond zit Jitske gezellig met moeder aan tafel. Peter slaapt al en vader brengt Erna weg.

Moeder leest een boek en Jitske heeft haar breiwerkje weer gepakt. Soms kijkt ze even op naar moeders hoofd, dat aandachtig over het boek gebogen is.

Ze ziet dat door het kroezige, blonde haar al een paar grijze draadjes lopen. Ze lijken in het lamplicht net van zilver.

Jitske denkt nog eens precies over alle gebeurtenissen van

deze dag na. Wat was het fijn! En toch . . . toch is ze over deze dag niet helemaal tevreden. Ze schaamt zich.

Wat is ze boos geweest, vanmorgen, toen ze hoorde van Erna's kerstcadeaus. Ze voelde zich nog erg tekort gedaan.

Maar vanmiddag, op het feest van de bijbelschool, heeft ze het wel anders begrepen. Het was juist omgekeerd. Zij, Jitske, had het meeste, Erna niet.

De dominee had verteld: Wij zijn schatrijk, want wie Jezus liefheeft, heeft alles. En het heerlijkste is, dat iedereen die grote schat kan bezitten . . .

Toen opeens begreep Jitske, dat ze rijker was dan Erna, die thuis nooit over de Here Jezus had gehoord.

„Het was prachtig,” zei Erna, toen ze naar huis gingen.

„Je mag best elke week op de bijbelschool komen. Het is op zaterdagmorgen, dan hebben we toch geen school.”

„Als ze het thuis goedvinden,” twijfelde Erna, „maar ik zal het vast vragen.”

Ze hadden er verder niet meer over gesproken.

Erna gaf Peter haar kerstkrans, omdat de zijne gebroken was. Hij bedankte haar met zijn liefste lachje . . .

Ze legden thuis hun schatten zorgvuldig neer: een sinaasappel, een kerstkrans en een zakje snoep. Jitske had ook nog een boekje gekregen, omdat ze altijd naar de bijbelschool ging.

„Ik ga volgend jaar ook met Jitske mee,” vertelde Peter aan Erna.

Jitske vertaalde het voor haar. Erna moest lachen, toen ze het begrepen had. „Ik ook . . . misschien,” zei ze.

„En waar zit mijn dochter aan te denken? Ze breit helemaal niet.” Het is moeder, die al een poosje naar haar heeft gekeken en haar nu lachend aanziet.

Jitske krijgt een kleur. „Ik dacht aan Erna,” zegt ze haperend, „die zoveel heeft gekregen gisteren . . . maar de dominee zei, dat wij veel rijker zijn . . .”

Moeder begrijpt het. Ze heeft Jits' boze gezicht gezien die ochtend en ze heeft wel vermoed wat de oorzaak was.

„Ja kind, ik ben blij, dat je het zo begrijpt; laten wij maar proberen Erna ook iets van onze rijkdom te geven.”

Jitske moet opeens haar moeder even knuffelen. Ze voelt zich zo licht en blij van binnen. Dat komt, omdat ze zich zo rijk voelt...

Hoofdstuk 5

Jitske, opstaan!”

Met een lange geeuw draait Jitske zich om. Opstaan? Is het al tijd om naar school te gaan? Nee, ze heeft vakantie... Heerlijk, nog even doorslapen, het bed is zo warm, zo lekker.

„Jitske, opstaan!”

Wat? Waarom roept moeder nou?

Met een zucht opent ze haar slaperige ogen en opeens wéét ze het weer. Fijn, vandaag met vader mee! Maar dan ook opschieten. Ze springt uit bed en rilt als haar voeten het koude zeil raken. Wat voor weer is het? Even kijken.

Het is nog helemaal donker buiten. Brr, koud!

Ze kleedt zich haastig wat aan en gaat dan naar beneden om zich te wassen. In de keuken is het lekker warm. Moeder is bezig brood in te pakken en op de kachel zingt de theeketel.

„Zo kind, kon je eruit komen?”

Jitske geeft haar moeder een kus. „Waar zijn vader en Peter?”

„Peter slaapt nog en vader is aan 't melken. Maak maar voort, hij zal wel gauw klaar zijn.”

Jitske wast zich proestend onder de harde waterstraal.

„Je moet je goed aankleden,” waarschuwt moeder, „in de auto is het wel warm, maar je staat vaak in de kou.”

Opeens kiert de deur. Peter komt binnentrippelen in zijn pyjama. Jitske gooit hem plagend druppels water in zijn gezicht. Hij zet het meteen op een huilen en klaagt zijn nood bij moeder.

Moeder heeft geen meelij. „Je moet niet schreeuwen om een beetje water, dat doen mannen niet.”

Peter droogt meteen zijn tranen. Hij wil graag een grote man lijken, net als vader.

Jitske haast zich naar boven om zich verder aan te kleden. Ze doet haar lange broek aan en de trui die moeder pas gebreid heeft. Die heeft een hoge boord en is heerlijk warm.

Beneden hoort ze vader praten. Ze haast zich de trap af. Nu Peter ook wakker is, eten ze tegelijk. Brood en eieren en pap.

„Ga jij mij vandaag voorlezen?” vraagt Peter aan Jitske.

„Nee, vandaag heb ik geen tijd, ik moet met vader mee.”

„Dan wil ik ook,” roept Peter opeens, „ik moet ook met vader mee.”

„Schreeuw niet zo,” zegt moeder streng, „je kunt het netjes vragen.”

Peter trekt meteen een pruillip, en als vader zegt: „Het is ook veel te koud voor hem,” zet hij het op een huilen.

Jitske krijgt medelijden met haar broertje. „Als hij in de auto blijft zitten, is het toch niet te koud!”

„Dat mag hier in Canada niet,” zegt vader.

Jitske geeft het nog niet op. „Als u hem dik aankleedt . . . Het vriest buiten toch niet zo erg hard!”

Moeder lacht maar eens. „Neem jij het maar voor hem op,” zegt ze.

Peter voelt, dat hij wint. „Ik zal heel lief zijn,” belooft hij braaf en hij kijkt moeder zo smekend aan, dat ze toestemt.

„Hoera!” roept Peter en hij zwaait met zijn paplepel in het rond.

„Eet maar vlug door,” raadt moeder aan.

Peter laat zich dat geen tweemaal zeggen. Haastig schrokt hij de rest van zijn pap naar binnen. Is dat even een meevallertje!

„Netjes eten, Peter,” waarschuwt moeder. „Niet zulke grote happen nemen.”

Peter probeert zich goed te gedragen, al valt dat niet mee, als je zo blij bent. Stel je voor, dat moeder boos wordt, dan moet hij toch nog thuis blijven. Hij mag anders nooit met vader mee.

Moeder vond hem altijd te klein en ze was bang, dat hij ziek zou worden. Nou, dat begrijpt hij niet. Hij is al zó groot! Na het eten kleedt moeder hem gauw aan. Ze zoekt z'n warmste kleertjes op. Het vriest wel niet zo erg hard, maar ze is toch wel een beetje bezorgd voor haar jongste.

Vader en Jitske zijn naar de kippenhokken gegaan om de laatste eieren te rapen. Die moeten ook nog mee in de auto.

Jitske vindt het een mooi gezicht al die eieren op een rijtje in de eierkartons. Als ze alles ingeladen hebben, komt Peter juist naar buiten hollen.

„Zo knul, klim maar vast in de auto,” zegt vader.

Tevergeefs probeert Peter de deur open te rukken. Jitske moet hem helpen. Als ze hem ook wil helpen de hoge opstap te maken, zegt hij verontwaardigd: „Ik kan het alleen wel, ik ben al bijna vijf.”

„Je bent een hummel,” plaagt Jitske.

„En jij bent een . . .” begint Peter, maar hij weet zo gauw geen goed woord te bedenken.

Jitske schatert.

Ze glipt nog gauw even naar binnen om het brood te halen, dat moeder klaargemaakt heeft. Dat kunnen ze wel nodig hebben, want vader weet niet wanneer hij klaar is.

„Zul je goed op Peter passen?” vraagt moeder.

Jitske knikt. „Natuurlijk moeder, hij komt veilig tussen vader en mij in te zitten.”

„Veel plezier, hoor, en help vader maar flink,” zegt moeder nog.

Als ze weggijden, staat moeder hen na te kijken achter het keukenraam. Jitske zwaait voor het autoraampje en vader drukt op de claxon. Als ze al op de grote weg zijn, horen ze nog het schelle blaffen van Lex.

Peter is uitgelaten van blijdschap bij alles wat hij ontdekt op de weg. De hele tocht is voor hem één groot avontuur. Vader rijdt met een matig gangetje. Hij vervoert breekbare waar en zou niet graag willen, dat er eieren braken.

De weg ligt nog onder de sneeuw. Aan de kant ligt de sneeuw tot hoge wallen bijengeschoven. Het zal nog lang duren voor

al die sneeuw gesmolten is. Meestal worden die wallen de hele winter hoger en hoger tot ze soms reiken aan de takken van de bomen.

„Verkoopt u al de eieren, vader?”

„Ja kind, de meeste wel, ik heb aardig wat klanten de laatste tijd. Bijna elke keer komen er weer een of twee nieuwe klanten bij. De een zegt het tegen de ander.”

Jitske glundert. Hoe meer klanten vader heeft, hoe meer hij verdient.

Ze rijden door een streek van dichte bossen. Opeens daalt de weg sterk en maakt een scherpe bocht. Vader rijdt heel langzaam. Dadelijk na de bocht komt een lange, smalle brug over een kronkelige rivier. Vader kent de weg goed en weet hoe gevaarlijk het hier is.

Zodra ze aan de overkant van de rivier zijn, zien ze een klein gehucht liggen. Hier moet vader zijn, hier wonen zijn eerste klanten.

Hij zet de auto neer aan de kant van de weg en springt eruit.

„Kom maar,” zegt Jitske tegen Peter voor ze er aan de andere kant uitklimt. Ze houdt haar armen omhoog om hem op te vangen.

Vader en Jitske lopen om het eerste huisje heen. Er is niemand thuis, maar vader weet wel, dat er in de keuken een schaal staat met een briefje en geld. Peter komt achter hen aan gedribbeld.

„Twee dozijn grote eieren, Jikkie, wil je die even halen?”

Jitske neemt de schaal mee en telt vierentwintig mooie, grote eieren af. Voorzichtig zet ze die weer in de keuken neer.

Vader is met Peter naar de tweede klant gegaan. Hier is de vrouw zelf naar voren gekomen.

„Drie dozijn kleine eitjes, Peter, net als altijd,” zegt ze tegen vader.

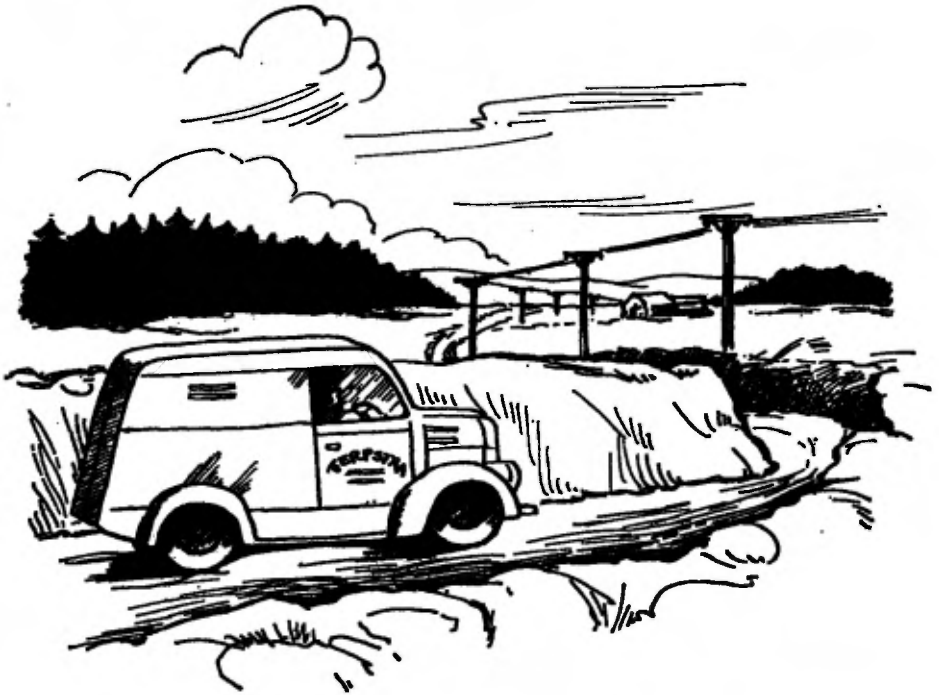
Jitske vindt het nog altijd een beetje raar klinken, dat de Canadezen vader bij zijn voornaam noemen. De Hollanders zeggen meestal Terpstra tegen hem.

Jitske haalt weer gauw de eieren, terwijl vader afrekent.

Zo schieten ze lekker op. Een vriendelijke vrouw geeft snoepjes,

omdat ze ziet dat kleine Peter erbij is. Hij begint er meteen van te smullen.

Als Jitske met vader bij een volgende klant staat te wachten, trekt ze hem aan z'n mouw. „Wat nemen ze veel, vader, zo bent u gauw door uw voorraad heen.”

Vader klopt haar op de schouder. „Het zal wel gaan, meiske.”

Eén klant zegt: „Je moet even naar mijn moeder gaan, Peter, ze heeft ook eieren nodig.”

„Alweer een nieuwe klant,” denkt Jitske blij. Ze zou wel een rondedansje willen maken, maar vader zegt: „Ga vast verder, Jits. Bij de volgende staat wel een pannetje bij de achterdeur. Je moet er twee dozijn grote indoen. En Peter, niet stil blijven staan, jongen, dan word je te koud.”

Zodra ze klaar zijn, rijdt vader weer naar een ander dorp. Daar zitten verscheidene Hollanders. Jitske kent ze wel uit de kerk. Ze neemt Peter telkens mee, als ze eieren uit de auto moet halen. Dan blijft hij in beweging.

„Zodra we alle klanten afgewerkt hebben, gaan we naar de boerderij van Dobbins,” belooft vader. „Ze hebben daar al zo vaak naar Peter gevraagd! Het is nu meteen een mooie gelegenheid.”

Peter vindt het prachtig. „Gaan we bij de poezen kijken, vader?” „Ja jongen, je moet ze maar eens proberen te tellen.”

Peter en Jitske hebben al heel wat verhalen gehoord over de oude vrouw Dobbins en haar dochter, die samen op een boerderij wonen. Het zijn twee vriendelijke mensen en ze zijn dol op katten en kinderen. Jitske is er al meer geweest, maar Peter niet. En ze hebben al zo vaak naar Peter gevraagd . . .

Van buiten ziet de boerderij er vriendelijk uit. Zodra de deur opengaat, glippen er een paar katten naar buiten.

„Kom binnen, kom binnen,” zegt vrouw Dobbins. „Ach, ach, zijn dat de lieve kindertjes?” Ze neemt Peter en Jitske ieder bij een arm en trekt hen naar binnen.

Peter wordt overgoten met lieve woordjes en omdat hij het toch niet verstaat, laat hij alles maar rustig over zich heengaan.

Jitske kijkt rond. Als haar ogen wat aan het schemerig vertrek gewend zijn, ziet ze overal poezen zitten. Onder een heel groot en hoog formuis zitten er drie als standbeelden te kijken. Hun ogen staren groot en glinsterend naar de bezoekers. Verder zijn er verschillende stoelen ingenomen door een slapende poes en de andere, die niet slapen, lopen op fluwelen pootjes rond.

Jitske telt er in de kamer al acht. De meubels zijn oud en versleten, maar overal liggen zachte kussens, die als slaappleaats voor de poezen dienen.

Peter is in de wolken. Hij is dol op beesten en knielt dadelijk op de grond neer.

Jitske gaat voorzichtig op een lege stoel zitten. Ze vindt het wel een beetje griezelig, dat er twee katten om haar heen miauwen.

De dochter van vrouw Dobbins gaat chocolademelk voor hen warmen op het fornuis en eieren bakken.

Jitske geniet van de warmte. Ze is toch wel koud geworden onderweg.

Vader zit rustig in een oude schommelstoel. Je kunt wel zien, dat hij hier vaker komt.

Peter scharrelt over het drukgebloemde zeil achter de poezen aan. Hij trekt zich van die drie starende katten, die op wacht zitten onder het fornuis, niets aan.

En de oude moeder Dobbins zegt maar vriendelijke woordjes, die Peter niet verstaat.

Jitske laat zich de chocolademelk en de eieren best smaken.

Peter heeft nauwelijks tijd om te eten, zo druk is hij met zijn poezen bezig.

De beide vrouwen praten met vader over de koude winter en de prijzen van de eieren. Ze vinden het altijd zo prettig, als ze bezoek krijgen. Ze zijn daarmee op deze afgelegen plaats niet verwend.

Jitske waagt het nu ook een poes op te pakken. Het is een lief, zwart beestje met witte voetjes. Spinnend zoekt het een lekker plaatsje op haar schoot en legt lui zijn kopje neer.

„Zoete poes,” fluistert Jitske. Ze kijkt intussen naar Peter. Die zit met twee katten in zijn armen onder de tafel en doet nog moeite om de derde te pakken te krijgen.

„Kom kinders, we gaan!” Het is vader, die een eind maakt aan deze gezellige visite.

Peter kan haast geen afstand doen van zijn dieren, maar Jitske pakt hem bij zijn kraag. „Kom jo, anders mag je nooit meer mee.”

Als ze de deur uitgaan, glippen de twee ontsnapte poezen weer naar binnen. Jitske sluit maar gauw de deur. Er mochten nog meer poesjes naar een wandeling verlangen.

Als ze in de auto zitten, kijkt ze geschrokken naar Peter. „O jo, je zit onder de kattenharen en je bent pikzwart.”

Verschrikt begint hij over zijn gezicht te boenen.

„Hou maar op, het wordt steeds erger.”

Vader lacht. „Laat moeder je maar schoonmaken, zegt hij,

„en als we nog eens bij vrouw Dobbins op visite gaan, vragen we of ze eerst het huis schoonmaakt.”

Vader rijdt nu zonder oponthoud naar huis.

„Wat zou moeder wel zeggen?” glundert Jitske, „de kisten bijna leeg en een zak vol geld.”

„Nou kan moeder naar opa,” bedenkt Peter.

Jitske lacht hem uit. „Welnee jo, daarvoor is veel meer geld nodig.”

Peters lipt trilt bedenkelijk. Hij is moeders tranen nog niet vergeten. Is er nu nòg al geen geld genoeg?

„Later, als we veel verdienen,” zegt vader, terwijl hij strak op de weg blijft kijken, „dan gaan we sparen voor moeders reis.”

Daarmee is Peter tevreden, maar Jitske denkt:

„Later . . .? Grootvader en grootmoeder zijn nu al zo oud.”

Hoofdstuk 6

Slingerend met haar schooltas loopt Jitske naar huis. Ze heeft uitbundig de schoolbus nagezwaaid en loopt nu langzaam over het grindpaadje.

Wat een heerlijk weer is het! Het vriest maar weinig en de lucht is zo helderblauw. Niet dat de lente nu gauw komen zal, het is februari en er zal nog wel heel wat sneeuw en vorst komen, maar vandaag lijkt het bijna voorjaar.

Jitske laat de capuchon van haar mantel achterover vallen en danst vol levenslust langs de hoge schuren en de grote kippenhokken. Ze hoort de kippen onderdrukt kakelen. Het lijkt wel of ze ook het voorjaar in hun kop hebben.

Als Jitske dicht bij huis komt, springt Lex haar blaffend tegemoet en Peter komt er ook al aanhollen.

„Moeder vraagt of er post in de brievenbus zat!”

Jitske slaat van schrik een hand voor de mond. „Helemaal vergeten te kijken, Peter. Zullen we samen gaan?”

Hand in hand huppelen ze de weg terug. Lex holt hen al vooruit.

„Ja, er is een brief,” roept Peter, die met zijn scherpe oogjes de brievenbus al ziet.

Het lijkt wel een brodtrommel, die op een paaltje aan de kant van de grote weg staat. Als de brievenbus dwars gedraaid is, zit er post in voor de familie Terpstra.

Jitske laat Peter los en holt vooruit. Ze is erg nieuwsgierig van wie de brief zal zijn... Van grootvader en grootmoeder, of soms van opa Terpstra, of van een oom of tante...?

Haar nieuwsgierigheid wordt gauw bevredigd. Zodra ze de brief gepakt heeft, ziet ze het aan het bekende handschrift. Tante Janny, een zuster van vader.

„Ik mag de brief, geef mij 'm,” schreeuwt Peter, die Jitske ingehaald heeft.

„Schreeuw toch niet zo,” zegt ze bestraffend, alsof ze moeder was, maar ze geeft 'm toch de brief.

Triomfantelijk draaft hij ermee naar huis.

Jitske draait gauw de brievenbus recht en holt achter hem aan.

Met rode gezichten komen ze bij moeder aan. „Een brief,” hijgt Peter.

Ja, dat ziet moeder zelf ook wel. Nieuwsgierig scheurt ze de brief open en begint te lezen.

Jitske kijkt naar moeders gezicht, dat opeens één blijde glimlach wordt.

„Wat schrijft tante Janny?” vraagt ze nieuwsgierig. Het is zeker goed nieuws, moeder lacht zo.

Pas als moeder de hele brief heeft uitgelezen, krijgt Jitske antwoord. „Tante Janny schrijft, dat ze hier de hele zomer komt logeren.”

Jitskes mond zakt open van verbazing. „Wat? Komt tante Janny hier? Helemaal uit Holland?”

„Ja ja,” knikt moeder blij. „Wat heerlijk weer eens familie om ons heen te hebben. En wat zal vader blij zijn . . . ’t Is zijn eigen zuster!”

„Wie is tante Janny?” vraagt Peter. Hij heeft verbaasd toegeluisterd en niet veel van het hele verhaal begrepen.

Jitske legt het hem uit. „Tante Janny woont bij opa Terpstra in Holland. Ze naait altijd jurken voor andere mensen. En nu houdt ze een poosje op met naaien en komt bij ons logeren.”

„Ha,” roept Peter, „komt bij ons, komt bij ons . . .”

Opeens kijkt hij een beetje benauwd. „Praat tante Janny ook Engels?”

Jitske knuffelt haar kleine, domme broertje. „Nee jochie, tante Janny praat zuiver Hollands, hoor!”

Peter kijkt opgelucht. Als hij tante Janny maar verstaan kan, is alles niet zo erg vreemd.

„Waar moet tante Janny slapen?” vraagt Jitske vlug.

„Och kind,” zegt moeder, „daar heb ik nog helemaal niet aan gedacht. Ik ben nog zenuwachtig van blijdschap. Dat slapen komt wel terecht. De hoofdzaak is, dat ze komt. O, wat zal vader wel zeggen . . . komt hij er al aan . . . ? Kijk eens op de weg, Jitske! En jij, Peter, ga eens kijken wat Lex doet, hij blaft zo.”

Zenuwachtig praat moeder verder, alles door elkaar. Het is ook zo’n groot nieuws opeens.

Als vader thuiskomt, wordt hij bestormd door zijn kinderen.

Jitske en Peter hangen ieder aan een arm. „Tante Janny komt, tante Janny komt . . . !”

Vader zet een verbaasd gezicht. „Tante Janny, welke tante Janny?”

„Onze eigen tante Janny, we hebben er toch maar één!” zegt Jitske verontwaardigd. Dat vader het ook niet meteen begrijpt!

„Hier, lees maar,” zegt moeder en ze duwt vader de brief in zijn handen.

Opeens begint vader te lachen. „Ha ha, die is goed. Ik weet al lang wat er in die brief staat.”

Nu is het de beurt van de anderen om verbaasd te kijken. Hoe kan dat?

„Tante Janny en ik hebben dit al lang afgesproken,” vertelt vader. „Zij moest in Holland een brief van mij laten zien, dat ze hier mag logeren en dat ik voor haar zorgen zal in die tijd. Alleen met zo’n brief kon ze haar reispapieren krijgen. Die brief heb ik natuurlijk gauw geschreven en toen hebben Janny en ik afgesproken, dat we niets zouden vertellen tot alles voor elkaar was.”

„En daar wist ik niets van,” lacht moeder.

Vader pakt haar bij de schouder. „Ben je er blij mee, vrouw?”

„Nou en of,” zegt moeder stralend en ze denkt: „De hele dag Janny om me heen, wat zullen we dan veel kunnen praten over Holland.”

Die avond gaat het gesprek nergens anders over.

„Janny moest eens weten wat een storm haar brief heeft veroorzaakt,” glimlacht vader.

„Maar een fijne storm,” lacht moeder. Het lijkt wel of ze helemaal opgefleurd is door dit bericht.

Uitgebreid wordt nu alles besproken. Tante Janny moet maar bij Jitske op de kamer komen slapen, het is daar ruim genoeg. Er moet alleen een bed bijgekocht worden. Maar dit is geen bezwaar. Volgend jaar kan Peter toch niet meer in het kleine ledikantje slapen, dan is dat bed meteen voor hem.

Ze lezen de brief nauwkeurig na om te weten wanneer tante Janny aankomt. Ze gaat met de boot, want ze wil graag een zeereis maken en ze hoopt begin maart aan te komen.

Jitske rekt snel uit. „Over twee en een halve week al moeder, wat gauw, hè!”

„Volgende week stapt tante Janny al op de boot,” zegt vader.

„Ik dacht al vaak,” zegt moeder nadenkend, „waarom geeft ze toch nooit antwoord, als ik vraag of ze komt logeren. Het leek me altijd al zo heerlijk en ze is de enige in de familie die er een poos tussenuit kan.”

„In elk geval komt ze nu gauw,” zegt Jitske tevreden.

Opeens zien ze, dat Peter in zijn stoeltje in slaap is gevallen.

„We zitten ook maar te praten, ik ben hem helemaal vergeten,”

beschuldigt moeder zich zelf. Ze pakt hem op en draagt het slaperige ventje naar boven.

„Tante Janny komt,” fluistert ze blij tegen zijn stug pruikje.

„Tante Janny,” mompelt hij slaapdrongen.

Zodra hij in zijn bedje is gelegd, slaapt hij alweer.

Met een opgewekt gezicht gaat moeder naar beneden. Wat zal Janny zeggen van de kinderen, Jitske, die vijf was, toen ze haar voor het laatst zag en Peter, die nog niet eens geboren was . . .

Wat een feest om elkaar na zes lange jaren weer te zien . . .

In de volgende dagen kan Jitske bijna aan niets anders denken dan aan de grote logeerpartij. Ze vertelt het aan haar vriendinnen Cora en Erna. Die luisteren met aandachtige gezichten.

Cora kan niet zo goed begrijpen hoe het is, als een tante van je uit een ander land komt logeren. Zij heeft altijd in Canada gewoond en haar ouders ook.

Maar Erna heeft nog twee ooms in Duitsland. Ze is zelf wel in Canada geboren, maar haar grootouders woonden vroeger in Duitsland.

Eddy Fargo trekt Jitske in het speelkwartier aan haar vlechten.

„Wat is er?” snibt ze dadelijk.

„Komt je tante logeren, Jessie? En komt ze met een vliegtuig?”

„Nee . . . eh . . . met de boot,” zegt Jitske aarzelend.

„Ik zou willen vliegen,” schept Eddy op, „wat is er nou aan een bootreis!”

„Jij hebt zelf nooit gereisd, ik wel,” troeft Jitske. Ze maakt zich boos. Wat een vervelend knulletje is hij toch. Een echt opscheppertje!

Leonard is er ook bij komen staan en hij maakt alles weer goed door te zeggen: „We zouden ook wel zo'n lange reis willen maken, hoor, maar we krijgen de kans niet.”

Er komen meer kinderen in de kring. En Jitske is deze dag het trotse middelpunt.

Ze vertelt het grote nieuws ook aan mijnheer Roswell. Hij trekt zijn Hollands leerlingetje eens vriendschappelijk aan haar

blonde vlechten en zegt: „In Holland, Jessie, lopen alle mensen op klompen.”

Jitske weet zo gauw geen antwoord. Alle mensen op klompen? Ze gelooft niet eens, dat het waar is. Als ze thuiskomt, zal ze het dadelijk aan moeder vragen.

Hoofdstuk 7

Komen we nog op tijd, vader?”

„Met gemak. Voel eens hoe deze wagen rijdt. We zijn nog te vroeg. Dat zul je zien.”

Maar moeder heeft geen rust meer. Telkens kijkt ze op haar horloge, strijkt over het stugge pruikje van Peter, trekt iets recht aan Jitskes rok.

„Wat duurt deze rit lang,” zucht ze de ene keer en als vader wat meer gas geeft, zegt ze: „Rij toch voorzichtig, het is onze eigen auto niet.”

Dat is waar. Buurman Miller heeft hun zijn eigen prachtige, glanzende wagen geleend, omdat ze tante Janny van de bus moeten halen.

„Tante Janny denkt vast, dat ie van ons is,” lacht Jitske.

„Welnee, tante Janny weet heus wel, dat we zo'n mooie auto niet hebben,” zegt moeder.

Jitske verschikt eens op de ruime achterbank. Ze voelt zich net een prinsesje met haar zondagse kleren in deze prachtauto.

Het is vandaag een heel gewone dag, midden in de week, maar voor hen is het iets bijzonders. Vader heeft een dag vrijgenomen en Jitske hoefde niet naar school.

Peter heeft een heleboel praats. „Ik ga naast tante Janny zitten,” zegt hij, „en ze gaat mij voorlezen.”

Jitske zit stil naar buiten te kijken. Hoe zal tante Janny eruit

zien? Nog net als vroeger? Ze herinnert zich haar tante Janny nog wel, maar het is al zo lang geleden . . .

Ze zijn allemaal blij, als ze in de grote plaats komen, waar het busstation is.

Voorzichtig stuurt vader de auto door het drukke verkeer. Hij is zoveel drukte niet meer gewend en hij zou niet graag een schrammetje krijgen aan de auto van buurman Miller.

Dicht bij het busstation zet vader de auto neer. „Zie je wel, best op tijd, vrouw, we hebben nog een half uur.”

Vol bewondering lopen ze een poosje in de drukke winkelstraten op en neer. Vooral de kinderen kijken hun ogen uit. Wat een mooie etalages vol kleren en speelgoed en andere dingen! Kun je dat allemaal kopen?

Op aandringen van moeder gaan ze tijdig terug naar de plaats waar de bus zal stoppen. Vader geeft toe. Moeder heeft toch geen rust voor ze haar schoonzuster ziet.

Peter wordt steeds luidruchtiger. Hij zingt hardop Hollandse versjes, zodat de voorbijgangers lachend omkijken.

Jitske is stil. Nu het grote ogenblik er bijna is, ziet ze er een beetje tegenop.

„Daar, daar, de bus,” roept moeder opeens.

Ze rekken hun halzen. Zou tante Janny . . . als ze nu eens niet . . .

„Ja, ja!” Moeder heeft haar het eerst gezien, dringt al naar de uitgang.

En dan ziet Jitske het ook. Een vrolijk lachende tante, net als vroeger.

Tante Janny geeft hun elk een klapzoen.

„Ben jij Jitske?” zegt ze. „Kind, wat ben je groot geworden, maar ik herken je toch direct van de foto's.”

Als Peter aan de beurt is voor zijn klapzoen, schuilt hij verlegen weg achter moeders rokken. En die jongen had nu zoveel praats!

„Geef je bagage maar hier,” zegt vader, „die berg ik wel in de auto.”

Moeder en tante Janny zijn meteen in druk gesprek gewikkeld.

Ze weten niet wat ze het eerst vertellen zullen. Ze hebben dan ook zes jaar in te halen!

Op de terugreis begint tante Janny al te vertellen over haar zee-reis, over opa Terpstra, over de andere broers en zusters.

Ze luisteren allemaal ademloos.

Peter is toch stilletjes tegen haar aangekropen en heeft zijn hand in die van tante Janny gestoken.

„O o, wat heerlijk zo'n reis,” zucht tante Janny, „ik ben zó nieuwsgierig waar jullie wonen.”

„Nog even geduld,” zegt moeder. „Zie je die hoge heuvel, Janny? Als we daar overheen zijn, krijgen we eerst de boerderij van buurman Miller en daarna ons huis.”

Tante Janny kijkt vol bewondering rond. „Wat zal het hier 's zomers mooi zijn, als alle bomen blad hebben,” zegt ze. „En dan die prachtige heuvels!”

„Ja,” antwoordt vader trots, „we wonen in een mooi land.”

Bij het huis raakt tante Janny eerst niet uitgekeken. „Wat een prachtig groot huis hebben jullie. Maar waarom is het helemaal van hout?”

Vader legt uit, dat er zoveel bomen groeien in Canada, dat het hout er goedkoper is dan steen.

„Maar is er dan geen brandgevaar?” vraagt tante Janny.

„Natuurlijk is in een houten huis het brandgevaar groter,” stemt vader toe, „maar we zijn dan ook heel voorzichtig met vuur.”

In optocht gaan ze naar binnen.

Met z'n staart tussen de poten slipt Lex mee. Hij is het niet gewend, dat er vreemden komen. Nu en dan gromt hij zachtjes, maar niemand heeft aandacht voor de kleine hond.

Tante Janny loopt het hele huis door en telkens klinken haar verbaasde uitroepen: „Wat een grote, ruime keuken. Keurig, zeg! Wat een mooie keukenstoelen hebben jullie. Hier gekocht?”

Glimlachend geeft moeder antwoord. Ze is zo blij, zo blij! Het is net of er met tante Janny een stukje Holland in huis gekomen is.

Tante Janny sluit vriendschap met Lex. Ze houdt erg veel van dieren en het lijkt wel of de hond dat voelt.

Kwispelend komt hij bij haar staan en gaat voor haar voeten op de grond liggen.

„k Heb thuis twee poezen,” vertelt tante Janny. „Nu ik weg ben, zal opa voor ze zorgen.”

Na het eten mag Peter even opblijven. Hij kruipt dicht bij tante Janny en is helemaal niet meer verlegen.

„Haal jij mijn koffertje eens, Jitske, ik heb voor ieder wat meegebracht.”

Dat laat Jitske zich geen tweemaal zeggen. Nieuwsgierig kijken ze allemaal toe, als tante Janny de koffer openmaakt.

En dan . . . nee maar . . . het lijkt wel of het feest is . . . Van alles haalt tante Janny te voorschijn.

Voor vader een mooie, warme trui, voor moeder een lap stof voor een jurk.

Jitske krijgt een echt Hollands wandkleed om op haar kamer te hangen. Het stelt de bollenvelden voor in bloei.

„Zijn die kleuren werkelijk zo mooi, moeder?”

Moeder knikt en tante Janny zegt: „In werkelijkheid is het nog veel mooier, want dan ruik je ook de heerlijke geuren.”

Peter krijgt een grote speelgoedauto. Hij gaat er meteen mee op de grond rijden en toetert luid voor alles wat hij tegenkomt.

Dan haalt tante Janny ook nog een echt Hollands kaasje te voorschijn.

„O, kaas, net als vroeger,” roept moeder verheugd en het lijkt wel of ze tranen in de ogen krijgt.

Ze proeven er allemaal een stukje van. „Heerlijk,” geniet Jitske.

Dan is het bedtijd voor Peter. Hij wil alleen door tante Janny naar bed gebracht worden. Met de auto in zijn armen geklemd laat hij zich naar boven dragen.

Jitske bekijkt verrukt haar mooie wandkleed. Wat zal Erna wel zeggen, en Cora! Zal ze het mee naar school nemen en aan mijnheer Roswell laten zien? Ze krijgt een kleur van die gedachte. Ja, dat doet ze. Tante Janny vindt het vast wel goed.

Als tante Janny weer beneden komt, praten ze nog lang met elkaar. Zij vertelt over opa, de broers en zusters en over de neefjes en nichtjes.

„Wat raar,” denkt Jitske, „dat ik zoveel neefjes en nichtjes heb, die ik nooit gezien heb. Zou ik ze herkennen, als ik ze opeens tegenkom . . .? Vast niet. En ze zullen mij ook niet kennen.”

Opeens schrikt ze op uit haar gedachten. Wat zegt tante Janny tegen moeder?

„. . . dat het nu een prachtige gelegenheid is. Nu ik er ben, kun

jij gemakkelijk weg. Je ouders zijn binnenkort vijftig jaar getrouwd. Wat zou het heerlijk zijn, als jij dan thuis was . . .”

Jitske luistert opeens met wijdopen ogen en rode wangen. Proeft tante Janny moeder over te halen naar Holland te gaan? Ademloos luistert ze naar wat moeder zegt.

„Een mooi voorstel, Janny, maar je begrijpt wel waar het op vastzit. Het geld. Dat hebben we niet . . .”

Tante Janny lacht triomfantelijk. „Voor jou ben ik helemaal naar Friesland geweest, naar je ouders. Ik heb hun de zaak uitgelegd en hun verteld, dat dit de enige kans voor je is. En ik heb ook verteld, dat je er natuurlijk geen geld voor had. En . . . raad eens . . . het komt toch voor elkaar, want je ouders betalen de reis . . .”

Het blijft doodstil in de keuken. Niemand zegt een woord. Moeder zit met grote ogen tante Janny aan te kijken.

„Dus je bedoelt . . .” zegt ze haperend.

„Ja,” lacht tante Janny, „dàt bedoel ik. Ik blijf hier en zorg voor je man en kinderen en jij gaat naar Holland voor de gouden bruiloft.”

Jitske zou nu wel van haar stoel willen springen en een rondedansje maken. Met schitterende ogen kijkt ze moeder aan.

Wat . . . waarom roept moeder niet meteen „ja”? Waarom aarzelt ze nu nog?

Jitske begrijpt er niets van. Daar heeft moeder nu zo lang naar verlangd. En nu kan het zo maar . . .

Het is vader die het eerste spreekt. „Wij vinden het een prachtig aanbod, Janny, maar mogen we nu zo iets van je vergen? Je komt hier om vakantie te houden en dan zou je het heel druk krijgen . . .”

Tante Janny lacht hartelijk. „Denk je dat ik een halfjaar vakantie nodig heb? Welnee, ik zou me maar vervelen. Toen ik plannen maakte om hierheen te komen, zat dit plannetje al lang in mijn achterhoofd. Heus, alles is al voor elkaar. Je hoeft alleen nog maar te boeken voor een vliegtuig en dan ben je heel vlug thuis. Je ouders rekenen er nu op. Denk eens in wat een teleurstelling het voor hen zou zijn, als je niet kwam.”

Dat geeft de doorslag.

„Ik doe het,” zegt moeder, „het is haast te mooi om waar te zijn. Wie had dat nu durven dromen?”

Druk wordt er over deze nieuwe reis gesproken. Er worden plannen gemaakt. Hier thuis kan alles gewoon doorgaan. Moeder kan er rustig een poosje tussenuit.

„Je moet een flinke tijd gaan, want het is een dure reis,” zegt

tante Janny. „Ga maar een paar maanden, dan kun je nog eens op bezoek bij alle familieleden.”

Moeder knikt stralend. „Zes jaar geleden dacht ik, dat ik jullie nooit meer zou zien. En nu zal ik mijn ouders al heel gauw ontmoeten. Wie had dat nu ooit gedacht?”

Ze praten nog lang over de reis na. Het wordt heel laat voor Jitske naar bed gaat.

„Wat is er veel gebeurd vandaag,” zegt ze, als moeder haar nog even in komt stoppen.

„Ja kind, en allemaal prettige dingen. We mogen tante Janny wel erg dankbaar zijn, dat ze dit voor ons wil doen.”

„U gaat dan wel erg lang bij ons vandaan,” zegt Jitske nadenkend.

„Kind,” zegt moeder zacht, „we zijn altijd in Gods hand, hier en in Holland. Onthoud dat goed.”

Als moeder al lang weer naar beneden is gegaan, denkt Jitske nog over deze woorden na.

Hoofdstuk 8

Met een mand aan de arm loopt Jitske het grote kippenhok binnen. Lex volgt haar op de hielen en glipt nog juist naar binnen voordat Jitske de deur dichtschuift.

Kippen fladderen kakelend op zij, veren stuiven rond.

„Zitten Lex,” beveelt ze.

Kwispelend legt de hond zich voor de uitgang neer en zijn grote, bruine ogen kijken haar trouwhartig aan. Het is alsof hij zeggen wil: „Ik weet wel hoe het hoort . . .”

Jitske loopt voorzichtig naar de eerste rij legnesten en grijpt met haar handen zoekend in het gehakte stro. Ze moet eieren rapen voor vader. Behoedzaam, zodat er niet één breken kan, pakt ze de eieren en legt ze voorzichtig in de mand.

Het is een zorgvuldig werkje. Op het eerste gezicht liggen er niet veel in de legnesten, maar hoe meer ze voelt, hoe meer ze er vindt. Ze komen allemaal door elkaar in de mand te liggen. Later zoekt vader ze uit op grootte voor de verkoop.

Jitske vindt dit altijd een prettig werkje, maar vandaag niet. Ze is boos, heel boos. Boos op vader en op moeder en op iedereen.

Het is zó begonnen.

Tante Janny heeft met moeder gepraat over moeders grote reis. Tante Janny, die altijd vol nieuwe invallen zit, had weer een ander plannetje bedacht.

„Als je nu eens niet alleen naar Holland ging, maar een kind meenam. Dat is niet zo duur, je hebt gezelligheid op reis en je ouders zien hun kleinkind eens . . .”

Jitske had dadelijk met een bonzend hart zitten luisteren. Mee . . .? Met moeder mee naar Holland . . .? Als moeder daar eens in toestemde, wat zou dat een prachtig avontuur zijn!

Wat zou Eddy Fargo wel zeggen, als ze vertelde, dat ze naar Holland ging met een vliegtuig. Daar zou hij niet van terug hebben. Niemand uit de klas had ooit een vliegreis gemaakt. En nu misschien zij . . . Die goeie, lieve tante Janny!

Met rode wangen van opwinding heeft ze toegeluisterd, terwijl ze het gezicht verborg achter het boek, dat ze aan 't lezen was. Als moeder merkte, dat ze luisterde, was het gesprek misschien meteen uit.

„Nou Janny, het is niet eens zo heel raar,” zei moeder. „We moeten er eens rustig met vader over praten.”

Toen waren ze over iets anders begonnen.

Jitske was doodstil blijven zitten, maar zodra ze de kans schoon zag, glipte ze naar boven. „Naar Holland,” dacht ze, „naar Holland. Zo maar een poos logeren op grootvaders boerderij. Wat prachtig. Als vader het nu ook goedvindt . . . Tante Janny kan goed praten, die zal vader wel overhalen en moeder ook en dan mag ze . . .”

De hele dag heeft ze aan niets anders kunnen denken. Telkens weer heeft ze naar de gezichten van vader en moeder gekeken.

Hadden ze er al over gesproken? Was de beslissing al gevallen? Ze popelde om ernaar te vragen, maar ze durfde niet. Rustig afwachten maar tot moeder zelf iets zeggen zou, al was dat moeilijk.

's Avonds, toen Peter in bed lag, was vader erover begonnen. „Hoor eens, Jits, we hebben weer een nieuw plan gemaakt en dat mag jij wel weten.”

Ze had wel willen opspringen en roepen: Natuurlijk ga ik graag mee . . . Met moeite was ze op haar stoel blijven zitten.

Vader was rustig verder gegaan: „Moeder gaat niet alleen op reis naar Holland, ze neemt een kind mee.”

Toen was Jitske opgesprongen. Ze kon zich niet langer inhouden. „Mag ik mee, vader, is het heus?”

Vader en moeder en tante Janny hadden haar alle drie hoogst verbaasd aangekeken.

„Jij mee . . .?” vroeg moeder. „Welnee . . . Peter gaat mee.”

Verstijfd was Jitske blijven staan. Hoorde ze het goed? Peter mee en zij niet . . .?

„En . . . en . . .” zei ze haperend.

Maar vader sprak al. „Jij hebt vijf jaar in Holland gewoond. Jij weet je er nog veel van te herinneren. Peter niet. De grootouders hebben Peter nooit gezien, jou wel. Bovendien moet jij naar school . . .”

Jitske was niet voor rede vatbaar. „Het is gemeen,” barstte ze uit. „Peter is klein, die snapt er nog niets van . . . het is vals, vals.”

Ze gaf een schop tegen de tafelpoot en rende de kamer uit. Met een dreun viel de deur achter haar dicht.

Snikkend heeft ze zich uitgetkleed en is in bed neergevallen. De dekens heeft ze over haar hoofd getrokken. Ze wilde niets meer zien en niets meer horen. Niemand behoefde bij haar te komen. Ze waren allemaal vals en gemeen en . . .

Ze hield zich slapende, ook toen moeder nog even om het hoekje keek en zacht haar naam riep.

Later kwam tante Janny. Die kleedde zich stil uit en ging op het bed liggen aan de overkant van de kamer.

Jitske sliep niet. Allerlei boze gedachten dwarrelden door haar hoofd. Peter werd voorgetrokken en zij . . .

Opeens ziet Jitske, dat de kippen nieuwsgierig om haar heen zijn komen staan. Ze pikken in haar kousen en trekken aan haar rok.

„Ga weg,” snauwt ze en ze zwaait met haar arm, zodat de kippen met veel misbaar boven op de legnesten fladderen.

Lex, bij de deur, gromt zachtjes.

„Wat geeft het,” denkt Jitske, terwijl ze aan de volgende rij nesten begint, „dat grootvader en grootmoeder Peter nooit gezien hebben! Ze hebben mij ook in geen zes jaar gezien. En Peter . . . die begrijpt van alles niets. Die roept maar: „Ik in een vliegtuig, ik hoog in de lucht . . .” Wat heeft zo’n jongen er eigenlijk aan?”

De mand is vol. Er kunnen geen eieren meer bij. Jitske tilt de zware vracht op en zeult die naar de grote schuur, waar vader alle eieren verzamelt.

Lex komt trouw achter haar aan. Hij springt blaffend om haar heen, blij dat hij weer geluid mag geven.

„Toe beest, schiet op, je loopt voor m’n voeten,” moppert Jitske. Ze kan zelfs van Lex niets hebben vandaag.

Het is ook zo’n grote teleurstelling. Vanmorgen heeft ze niets gezegd. Met een stuurs gezicht heeft ze haar brood gegeten.

Vader en moeder waren ook al stil. Het leek wel of er een donkere wolk boven hun huis hing. Jitske had nog liever gewild, dat vader heel boos op haar geweest was.

In de halfdonkere schuur pakt Jitske een lege eiermand. Dan gaat ze weer naar het kippenhok. Het is een heel werk voor alle nesten leeg zijn.

Lex holt haar al vooruit. Hij weet precies wat er gebeuren gaat.

Jitskes gedachten gaan weer naar moeders reis. Nog anderhalve week, dan gaat moeder weg.

Tante Janny heeft vanmorgen plaats besproken in een vliegtuig, voor moeder en voor Peter . . . Voor Peter . . . niet voor haar.

Zij moet naar school, zij moet hier blijven.

Nee, Jitske kan niet over de teleurstelling heen komen. Diep in haar hart vindt ze, dat vader en moeder haar groot onrecht hebben aangedaan.

De volgende dagen is het druk in huis. Er is nog zoveel, dat moeder doen wil voor ze weggaat.

De lap stof van tante Janny moet nog genaaid worden. Tante Janny helpt gelukkig. Geweldig, wat kan die vlug naaien!

Dan moeten Peters kleren in orde gemaakt. Alles wat moeder meeneemt, moet schoon en heel zijn.

Peter doet niets dan hen voor de voeten lopen. „Ga weg, jongen,” zegt moeder gejaagd. Het valt haar niet mee, al dat extra werk.

De koeien moeten ook nog gemolken worden en de varkens gevoerd. Het werk op de boerderij gaat door. Dat staat geen dag stil.

„Als Janny er niet was, kwam ik beslist niet klaar,” zegt moeder dankbaar.

Jitske helpt na schooltijd ook. Zonder iets te vragen gaat ze naar het leghok om eieren te rapen.

Over „meegaan” heeft ze niet meer gesproken. Eigenlijk is ze niet zo erg boos meer. Ze kan het wel een beetje begrijpen, dat Peter mee mag en zij niet. Grootvader en grootmoeder kennen hun Canadese kleinzoon helemaal niet. Die zullen zo blij zijn!

Jitske zou dit wel graag aan moeder willen zeggen, maar ze vindt er geen gelegenheid voor. Moeder heeft het steeds zo druk en tante Janny is er altijd bij.

En . . . Jitske doet ook niet zo héél erg haar best om een rustig ogenblikje te vinden, want ze vindt het toch wel erg moeilijk om te zeggen dat ze spijt heeft.

Ze weet wel, dat ze verkeerd heeft gedaan. Ze had niet zo boos mogen worden. De Here God zal wel bedroefd over haar zijn. Ze doet zo vaak verkeerde dingen; telkens weer vergeet ze, dat ze gehoorzaam en lief moet zijn.

Ze leert het op de bijbelschool, ze leert het in de kerk... en toch...

Hierover zou ze wel graag met moeder willen praten. Zou moeder weten, waarom je telkens kwaad doet, als je toch van de Here Jezus houdt...?

Begon moeder er zelf maar over. Maar moeder werkt en draaft en tante Janny naait en vader is bijna de hele dag met de auto weg. Als hij thuiskomt, moeten de kippen verzorgd worden of de eieren uitgezocht...

Jitske probeert in deze dagen zonder mopperen te helpen. Misschien merkt moeder dan wel, dat ze het goed wil maken!

Hoofdstuk 9

Het is vreemd stil in huis, nu moeder weg is en Peters stemmetje niet meer door de kamers klinkt.

Ze hebben moeder naar het vliegveld gebracht in de auto van buurman Miller.

Peter was druk en opgewonden, maar de anderen waren stil. Ze waren allemaal een beetje onder de indruk van het naderende afscheid. Vooral Jitske kon zich maar moeilijk indenken, dat ze moeder een tijd niet zou zien.

Tante Janny hield de praat er nog een beetje in. Ze was vrolijk als altijd.

Na een lange autorit kwamen ze op het vliegveld aan.

Peter was dadelijk verrukt van de vliegtuigen die kwamen landen. De anderen gunden zich geen tijd om te kijken.

Het was zo druk. Overal reden auto's en liepen mensen haastig voorbij.

Voordat moeder met de koffers door de douanehal ging, namen ze afscheid.

Vader en moeder gaven elkaar zwijgend een kus. Ze hadden thuis al zoveel met elkander gepraat, dat woorden nu niet meer nodig waren.

Toen pakte moeder Jitske: „Dag kind, zul je flink zijn, als ik weg ben?”

Jitske knikte met een brok in haar keel. Ze voelde zich opeens een beetje verdrietig. Ze had wel heel dicht bij moeder willen kruipen als een klein meisje. Toch zei ze niets, anders waren vast de tranen gekomen.

Peter trok aan moeders mantel. Hij wilde zo gauw mogelijk naar de mooie vliegtuigen.

Toen moest moeder door de grote hal om haar koffers af te geven. Ze wuifden nog een laatst vaarwel voordat ze achter de andere reizigers verdwenen waren.

Vader, Jitske en tante Janny hebben een plaatsje opgezocht waar ze het vliegtuig konden zien, dat moeder naar Holland zou brengen. Ze hebben gezwaaid, toen de passagiers de hoge landingstrap opklommen om in het vliegtuig te komen. Maar het was zo ver, dat ze moeder en Peter niet herkennen konden. Alleen Jitske meende in een klein figuurtje Peter te zien.

Toen begonnen de motoren met een oorverdovend lawaai te ronken, de propellers draaiden en langzaam taxiede de grote luchtbus naar een van de startbanen.

Pas toen het vliegtuig een klein stipje in de lucht was geworden, zijn ze naar huis gegaan.

Tante Janny vertelde grappen om Jitske op te monteren. „Ik heb een mooi plannetje,” zei ze geheimzinnig. „Nu je moeder weg is, gaan wij het huis schilderen. Als ze terugkomt, is alles weer mooi.”

Jitske vond het een prachtig plan. „Mag ik helpen, tante?” „Natuurlijk, zonder jou krijg ik het niet eens klaar.”

Jitske was helemaal opgefleurd en vader glimlachte maar eens. Janny zat altijd vol plannen, ze kon niet lang stilzitten. Maar overbodig was het niet, het oude huis kon een verfje best gebruiken.

En nu loopt Jitske met een oud schort van moeder door het huis.

Het is zaterdagmiddag. Vanmorgen is ze naar de bijbelschool geweest met Erna en nu mag ze tante Janny helpen de keuken te verven. Ze neuriet een versje.

Er is vandaag een brief van moeder gekomen. „We zijn in goede welstand bij grootvader en grootmoeder aangekomen,” schreef moeder. „Peter heeft de hele reis niet geslapen, maar toen grootmoeder hem op een bed neerlegde, was hij dadelijk onder zeil. Ik was zo blij weer thuis te zijn. Alle broers en zusters waren naar de boerderij gekomen om ons te begroeten. En nu de gouden bruiloft nog. Daar hebben we allemaal veel zin in . . .” Jitske heeft de brief wel driemaal overgelezen en toen heeft ze 'm nog een keertje hardop gelezen voor tante Janny.

„Fijn, nu we weten, dat je moeder goed is aangekomen,” zei tante Janny.

„En vader zal ook zo blij zijn,” vulde Jitske aan.

Ze zocht nog eens naar dat ene zinnetje in de brief, dat moeder apart voor haar geschreven had. „Zal Jitske proberen niet gauw boos te worden?”

Had moeder gedacht aan haar boze bui, toen ze hoorde dat Peter mee mocht? Jitske heeft er zo'n spijt van en ze heeft het moeder niet eens kunnen zeggen.

Ja, schrijven kan ze wel. Tante Janny heeft al gezegd, dat ze gauw met z'n drieën een lange brief moeten schrijven. Maar hoe kan ze zo iets schrijven? Ze kan er alleen maar over praten met moeder, die haar dadelijk begrijpen zou.

En nu is moeder zo ver weg. Ze moet wachten tot moeder terug is en dat duurt nog zo lang.

„Wat sta jij te dromen?” zegt tante Janny. „Hier heb je schuurpapier, ga de deur maar vast schuren.”

Jitske is meteen weer een en al ijver. Voor tante Janny doet ze alles. Het lijkt wel of tante Janny zelf nooit moe wordt. Ze doet al het werk dat moeder altijd doet, behalve de koeien melken, want melken kan tante Janny niet. Maar ze heeft wel tijd om elke dag een poos te schilderen. Ze heeft een paar grote bussen verf gekocht en toen zijn ze ook meteen begonnen.

Vader heeft alles glimlachend aangekeken. „Wat zal moeder opkijken, als ze terugkomt,” zei hij.

„Als we aan de buitenboel bezig zijn, moet je helpen,” bedong tante Janny. „Ik durf niet op een ladder te staan en Jitske mag dat niet.”

Vader beloofde het. „Ik maak me wel een paar dagen vrij, maar eerst moet de vorst over zijn.”

„Ja,” zuchtte tante Janny ongelukkig, „het is al de derde week van maart en nog vriest het. Wat duurt de winter hier vreselijk lang.”

„O tante, in april ligt er nog sneeuw,” zei Jitske lachend.

„Was ik hier maar nooit gekomen, ik houd zo van de zomer!”

Tante Janny zette een zielig gezicht en Jitske schaterde het uit. Ze grinnikt nog, als ze eraan denkt.

„Waar lach jij om?” zegt tante Janny, die juist haar kwast in de verf doopt.

„Ik dacht aan de lange winter, tante. Die vindt u zo naar.”

„In Holland bloeien de narcissen,” vertelt tante Janny. „Het is daar al echt voorjaar.”

„Hier is de zomer veel mooier,” zegt Jitske, die zich geroepen voelt haar land te verdedigen.

„Warm?” vraagt tante Janny.

Jitske knikt. „Erg warm en bijna altijd prachtig weer!”

Tante Janny knikt tevreden. „Zo mag ik het horen,” zegt ze.

Ze werken een poos zwigend door. Jitske schuurt de deur mooi glad en tante Janny schildert de raamkozijnen.

Nu en dan komt Jitske vol bewondering kijken. „Het is prachtig,” zegt ze, „net of alles nieuw wordt.”

Als vader thuiskomt, is de keuken half klaar.

Jitske stopt hem meteen de brief in z'n handen.

Staande leest vader wat moeder geschreven heeft. Dan trekt hij Jitske eens aan haar vlechten. „Dat is een goed bericht, Jikkiekind.”

Jitske ziet hoe blij vader is, nu hij weet dat moeder veilig op de Friese boerderij is.

Als ze die avond met z'n drietjes aan tafel zitten om te eten, dankt vader de Here God, omdat Hij moeder en Peter op de verre reis heeft bewaard.

Eerbiedig bidt Jitske mee. Ze weet ineens weer wat moeder zei op de avond, toen tante Janny was aangekomen.

„Wij zijn altijd in Gods hand, hier en in Holland. Onthoud dat goed.”

Jitske gelooft dat ze het nooit vergeten zal.

Hoofdstuk 10

Midden in de nacht gaat Jitske rechtop in bed zitten. Wat is er, waarom wordt ze wakker?

Met wijdopen ogen kijkt ze de kamer rond. Het is donker. Heel vaag ziet ze het bed van tante Janny tegen de andere muur staan. Tante Janny slaapt rustig.

Buiten klinkt het schelle blaffen van Lex. Is er onraad? Heeft Lex haar wakker geblaft?

Ze laat zich uit bed glijden en loopt over het koude zeil naar het raam. Ze ademt een gaatje in de ijsbloemen en probeert naar buiten alles te kijken. Niets te zien. Alles lijkt rustig, alleen Lex blijft blaffen.

Misschien rijden er auto's langs de grote weg. Lex blaft wel vaker.

Rillend van de kou zoekt Jitske haar bed weer op. Ze kruipt diep onder de dekens. Ze wil weer heerlijk slapen gaan, het bed is zo lekker warm. „Toe beast, hou je stil,” bromt ze en ze trekt de dekens over haar hoofd om niets te horen.

Maar de slaap wil niet terugkomen. Jitske voelt een vage onrust van binnen, net of er iets is . . .

Lex blijft ook maar blaffen. Hoor eens hoe woest hij te keer gaat.

Ze slaat de dekens weer terug en luistert. Zou vader niets horen? Nee, in huis is het stil. Ook tante Janny blijft rustig slapen. Ze probeert zich zelf gerust te stellen. Wat ligt ze zich bang te maken. Er is immers niets.

Maar ze stapt toch voor de tweede maal uit bed en opent zachtjes de deur van haar kamer. Boven aan de donkere trap blijft ze luisterend staan. Ze hoort niets dan het nijldige blaffen van de hond door de stilte van de nacht.

Wat . . . ruikt ze iets . . . iets branderigs . . .?

Haastig loopt ze op haar blote voeten naar vaders kamer. „Vader, Lex blaft zo en ik ruik rook.”

Vader is onmiddellijk wakker. „Welnee,” zegt hij, „er is niets.”

Maar hij stapt toch uit zijn bed en loopt voor Jitske uit de trap af.

„We zullen even kijken,” zegt hij. Vader opent de kamerdeur en steekt het licht op. „Zie je wel, alles is goed.” Nauwkeurig kijkt hij de kachel na. „Er is niets aan de hand, hoor!”

„Maar Lex dan . . .” zegt Jitske.

Vader loopt door naar de keuken. Ook daar is alles rustig. In de kachel smeult alleen een zacht vuurtje.

Tante Janny komt de trap aflopen. Ze is wakker geworden door het gestommel. „Wat is er?” vraagt ze met een slaperig gezicht. „Hè, ruik ik rook?”

Vader schudt zijn hoofd. „Dat kan toch niet! Alles is hier in orde.” Met grote stappen loopt hij verder door het huis en overal steekt hij het licht aan.

„Lex blaft zo,” legt Jitske uit, „ik ben wakker geworden.”

Vader is door de bijkeuken gelopen en opent de deur van de schuur, die aan het huis vastgebouwd is.

Opeens deinst hij vol schrik achteruit. Een scherpe brandlucht komt hem tegemoet, geknetter van vlammen . . .

Met een smak gooit vader de deur dicht en in een paar sprongen is hij bij Jitske en tante Janny.

„Brand,” roept hij doodsbлек, „alles gaat eraan!”

Jitske voelt zich opeens verlamd van schrik. Brand . . . hier . . .? Haar knieën knikken.

„Kunnen we niet blussen?” vraagt tante Janny bibberend.

„Geen sprake van,” zegt vader kort, „’t is een houten huis. Ga vlug naar boven en kleed je aan. We moeten redden wat er te redden valt.”

Zonder iets te zeggen lopen Jitske en tante Janny de trap op. Jitske moet zich aan de leuning vasthouden om niet te vallen, zo beven haar benen.

Ze steken het licht op. Zenuwachtig grijpt Jitske naar haar wollen trui en probeert die over haar hoofd te trekken. Het lukt bijna niet, zo trillen haar handen.

Tante Janny is op een stoel neergevallen. Het lijkt wel of ze

niets doen kan. „Dat kan toch niet,” zegt ze, „dat kan toch niet . . .”

Vader komt alweer binnen. Hij heeft haastig een broek en jas aangeschoten. „Doe je jas aan,” zegt hij bevelend, „en je schoenen. We moeten zoveel mogelijk naar buiten dragen.”

Hij helpt Jitske in haar wintermantel. Met haar blote voeten glijdt ze in haar bontlaarsjes en dan holt ze achter vader naar beneden.

Tante Janny heeft ook een mantel omgeslagen en volgt haar.

Ze ruiken nu duidelijk de brandlucht, maar ze hebben geen tijd om daarop te letten.

Vader gooit de voordeur, waar ze anders nooit gebruik van maken, wijd open. Een ijzige kou stroomt naar binnen.

„Jitske, haal kleren uit de kasten en leg die buiten,” beveelt vader. Zelf grijpt hij in het ouderwetse bureautje naar het geld dat in huis is. Tante Janny komt al met dekens aansjouwen.

Midden op het besneeuwde grasveld wordt alles neergegoid. Tante Janny holt meteen weer naar binnen. Ze hebben haast, héél erge haast, geen minuut mag er verloren gaan. Ze moeten om het hardst werken om de brand voor te zijn.

Op het grindpaadje komt een auto aanrijden met felle koplampen. De lichtbundels strijken langs het huis.

Jitske ziet nu opeens, dat er rook uit het dak van de schuur kringelt.

De auto remt piepend. Mannen springen eruit. Stemmen roepen. „Kunnen we helpen?”

Jitske hoort vader terugroepen: „Bel de brandweer op!”

Een van de mannen springt weer in de auto en rijdt snel weg. De anderen hollen ook het huis binnen en komen weer naar buiten met een stoel en nog een stoel . . .

Vader en een van de mannen dragen het ledikantje van Peter. Tante Janny sleept een zware matras.

Jitske weet niet wat ze het eerst grijpen zal. Ze rukt het kled van de tafel, een vaasje valt kletterend op de grond . . .

En buiten op het grasveld groeit de trieste verzameling meubels aan. Alles ligt slordig dooreengesmeten in de sneeuw. Dekens,

linnengoed, een speelgoedbeest van Peter, stoelen, een tafeltje...

Er komen meer auto's aan. Mannen springen eruit met brandblussers in hun handen. Er klinkt geroep.

Jitske ziet ineens, dat de bijkeuken in lichter laaie staat. Door het raam lekken de vlammen naar buiten.

De mannen spuiten hun brandblussers leeg in de vuurzee. Het helpt niet. Hoger begint het vuur op te vlammen.

In de keuken slaat de lamp uit. Door de vensters van de andere kamers straalt nog rustig het elektrisch licht.

Jitske wil naar binnen hollen, maar opeens staat vader voor haar. „Niet meer in huis gaan,” zegt hij kort, „blijf bij de meubels.”

Zelf dringt hij het huis weer binnen. Overal hangt nu rook en soms schiet opeens een regen van vonken het dak uit.

Bibberend gaat Jitske op een matras zitten en kijkt met grote, bange ogen naar alles wat er gebeurt. Ze ziet buurman Miller rondlopen. Mannen hebben vaders auto naar buiten gereden. Gelukkig staat de garage een klein eindje van het huis af, maar nu spelen daar toch ook de vlammen langs de dakrand.

En intussen is het maar een geschreeuw van mannenstemmen, Engels en Hollands, alles door elkaar.

„Waar is de vrouw en de kleine jongen?” wordt er geroepen.

„Die zijn in Holland,” klinkt een stem.

„O moeder,” kreunt Jitske. „Waarom bent u zo ver weg?”

Opeens gaan alle lichten uit. De draden van het elektrische licht zijn doorgebrand. Alles wordt nu spookachtig verlicht door de rode gloed van de brand. De vlammen zijn in de woonkeuken doorgedrongen.

Jitske ziet duidelijk door het raam, dat de kraan loopt, maar daaromheen dansen de wilde vlammen.

Vader loopt met een grote zaklantaarn rond. Hij gaat het huis binnen en komt weer naar buiten. Samen met buurman Miller draagt hij het bureautje. Ook dat wordt bij het huisraad gezet.

Tante Janny komt naast Jitske zitten. Vader heeft ook haar verboden het huis in te gaan.

Het wordt nu gevaarlijk. Zelf probeert hij telkens weer naar binnen te dringen om nog iets te redden. Er is zoveel te grijpen, zoveel mooie dingen, zoveel herinneringen... Maar hoestend van de rook komt hij weer te voorschijn.

Het gaat niet meer. Steeds verder vreet het vuur voort, van kamer tot kamer.

Opeens stort een deel van het huis in.

Jitske hoort vader roepen: „Niemand mag meer het huis in. Laat verder maar branden.”

Zelf trekt hij met buurman Miller nog de traploper naar buiten, maar dat is dan ook het laatste. Het verwoestende vuur heeft het gewonnen van de mensen.

Jitske voelt een hand op haar schouder. „Kom mee naar ons huis, kind, je wordt koud.” Het is buurman Miller.

Jitske schudt het hoofd. Ze wil niet weggaan van dit vreselijke, ze móet kijken naar de vlammen, die alles verteren.

Telkens bedenkt ze weer dingen die niet naar buiten zijn gekomen: Haar bed, haar kleren, het mooie, nieuwe wandkleed in haar kamer...

Loeiend grijpen de vlammen naar nieuwe prooi. Iemand pro-

beert toch nog het huis binnen te gaan. „Niet doen, niet doen,” wordt er van alle kanten geroepen.

Het is druk om het huis. Op de weg komen meer auto's aanrijden. Het zijn mensen die in de omtrek wonen en door de burens gewaarschuwd zijn.

Ach, ze kunnen niet meer helpen. Het grote, houten huis is nu één woedende vuurzee geworden. In een wijde kring staan de mensen te kijken; hun gezichten zijn rood verlicht door de vlammen. Jitske voelt de hete gloed van het vuur tegen haar wangen.

Ze kijkt naar de waterstraal in de keuken. Het lijkt wel of de kraan nog moeite wil doen om het vuur te blussen.

Met een donderend geraas stort dan ook dat deel van het huis in. Vlammen schieten fel omhoog in hun onverzadigbare honger naar nieuw voedsel.

Jitske voelt dat vader naast haar staat. Doodstil staart hij naar de verwoesting. Opeens ziet ze, dat vader huilt. Wilde snikken krampen omhoog, schokken door zijn lijf.

„Vader, niet huilen,” fluistert ze, maar ze voelt zelf de tranen branden achter haar ogen. Daar gaat nu alles waar vader zo hard voor gewerkt heeft, het wordt een prooi van de vlammen.

Langzamerhand dooft het vuur. De vuurtongen worden minder hoog. Het lijkt wel of de brand een beetje uitgewoed is.

Dan klinkt plotseling op de weg luid sirenegeloei. Een grote brandweerwagen draait hun grindpaadje op en komt snel naderbij. Zwijgend wijken de mensen uiteen.

Vlug springen de brandweermannen van de wagen en kijken naar het brandende huis.

„Jullie hadden eerder moeten komen, het is nu te laat,” zegt vader bitter.

De mannen verontschuldigen zich. Ze hebben vijftientig kilometer moeten rijden voor ze hier waren en bovendien hebben ze erg moeten zoeken.

Vader zwijgt. Het helpt niet om hier verder over te praten. Het vuur heeft zijn werk gedaan, de laatste resten van het huis storten in.

De brandweerlieden gaan weer weg. Ze kunnen hier niets uitrusten.

Dan legt buurman Miller voor de tweede maal zijn hand op Jitskes schouder. „Kom Jessie, ga nu mee, het is voorbij.”

Met stijve benen staat Jitske op. Samen met tante Janny loopt ze achter buurman Miller aan naar de plaats waar zijn mooie, grote, glanzende auto staat.

Hoofdstuk 11

In de woonkeuken van vrouw Miller is het behaaglijk warm. Buurvrouw Miller loopt bedrijvig rond. Ze maakt hete chocolademelk klaar en mompelt steeds: „Hoe is het mogelijk, hoe is het mogelijk.”

Rillend van de doorstane ellende zitten Jitske en tante Janny aan tafel. Ze kunnen nog niet goed begrijpen wat er gebeurd is. Alles lijkt een boze droom en toch is het werkelijkheid.

Vader is nog achtergebleven bij de smeulende resten. Buurman is zelf ook weer teruggegaan om vader te helpen. De meubels, die in de sneeuw staan, moeten in vaders auto geladen worden. Ze kunnen zolang bij buurman Miller in de schuur worden gezet.

Jitske en tante Janny hebben hun mantels aangehouden. Ondanks de warmte van de kachel hebben ze het koud.

Rillingen lopen Jitske over de rug en opeens moet ze niezen. Ze grijpt in haar mantelzak naar een zakdoek. Er zit er niet een in. Ze tast naar haar trui... niets... niets... Ze heeft niet eens een zakdoek.

Opeens begint ze onbedaarlijk te huilen. „Ik heb geen zakdoek,” snikt ze.

„Ach Jessie, kind,” zegt buurvrouw Miller, „dat is nog te ver-

helpen! Hier, hier heb je een zakdoek, hoor." Ze duwt Jitske een grote zakdoek van haar man in haar handen.

Jitske boent langs haar ogen, maar de tranen blijven vloeien. Ze kan niet meer ophouden met huilen, haar lichaam schokt van de heftige snikken.

„Goed zo, kind, huil maar eens uit, dat is goed voor de schrik,” mompelt buurvrouw Miller en ze schenkt de koppen vol chocolademelk. „Drink eens, daar word je warm van.”

Jitske probeert het, maar haar tanden klapperen tegen de rand van het kopje en haar handen beven zo, dat ze een scheut op de vloer morst.

„Dat geeft niet, hoor, dat geeft niet,” zegt vrouw Miller weer. „Arme stakker, ben je zo geschrokken? Vannacht blijven jullie maar hier, hoor, je kunt op zolder wel slapen. En morgen zien we wel verder. Ach, ach, wie had dat nou kunnen denken.”

Zo babbelt ze maar verder en Jitske en tante Janny behoeven niet eens antwoord te geven.

„Ik heb geen kousen meer,” zegt tante Janny, „alleen mijn pyjama, m'n mantel en m'n schoenen.”

Jitske bekijkt zich zelf eens. Ze heeft een pyjama aan en een trui en haar mantel en bontlaarsjes. Dat is alles. Meer bezit ze niet. Ze is opeens arm, heel arm geworden.

En wat ligt er nog buiten in de sneeuw? Geen kleren van haar zelf; ze is niet meer op haar eigen kamer geweest. Het ging ook allemaal zo gauw. Ze hadden bijna geen tijd om iets te redden.

Buiten klinkt de claxon van een auto. „Vader en buurman Miller,” zegt Jitske.

Spoedig komen de beide mannen binnen.

Vaders gezicht zit vol zwarte strepen en zijn broek is gescheurd. Vermoeid valt hij op een stoel neer. Het lijkt wel of hij opeens oud is geworden.

Buurvrouw Miller schenkt vader warme chocolademelk in. Ze heeft zo'n medelijden met die arme tobberds, die zo maar opeens hun huis kwijt zijn.

„Morgen ga ik eerst naar de stad om de nodige inkopen te doen,” zegt vader.

„Neem voor mij kousen mee,” zegt tante Janny.

„En voor mij ook,” vult Jitske aan, „en een rok. Ik heb niet eens een rok.”

„Misschien heb ik nog een rok voor je,” zegt buurvrouw Miller. Ze loopt al bedrijvig weg om die te halen.

„Ach, de rok is veel te wijd en te lang,” zegt Jitske.

„Dat geeft niet,” bedisselt buurvrouw Miller, „die maak ik morgen meteen wel even nauwer en korter en dan kun je 'm voorlopig wel dragen.”

Jitske knikt dankbaar. Het is geen mooie rok, donkergrijs met witte stippen. Maar het is heerlijk een rok te krijgen, als je niets hebt.

Vader en buurman Miller praten samen op gedempte toon. Er is opeens zoveel te praten en te verzorgen.

„Gelukkig, dat ik de auto nog heb,” zegt vader, „nu kan ik tenminste mijn werk blijven doen.”

Het is waar. De koeien en de varkens moeten verzorgd worden en de eieren moeten verkocht worden. Dat werk gaat door.

Wat een geluk, dat de stallen voor het vee en de kippenhokken zo ver van het huis afstonden. Nu kan vaders bedrijf tenminste doorgaan.

Vrouw Miller wijst tante Janny en Jitske hun bed op zolder. Het is al bijna morgen, maar ze zijn allebei zo moe, dat ze toch nog graag een poosje naar bed gaan.

Ze kruipen dicht bij elkaar in het grote, ijzeren ledikant, dat piept en knarst, zodra ze zich maar iets bewegen. Tante Janny slaat haar arm beschermend om Jitske heen. En zo liggen ze samen, terwijl buiten een nieuwe dag begint.

Als Jitske wakker wordt, is tante Janny al verdwenen. Ze kijkt verbaasd rond en opeens wéét ze het weer. Brand . . . hun huis is weg . . .

Ze gaat rechtop zitten. Daar ligt haar trui en onder het bed staan haar bontlaarsjes. Dat is alles, meer heeft ze niet.

Ze voelt zich heel verdrietig en diep ongelukkig. Waar is vader, waar is tante Janny? Zal ze roepen? Of zal ze maar naar beneden

gaan? Haar keel voelt ook dik. En ze heeft zo'n hoofdpijn. Juist als ze uit bed wil komen, stommelt vrouw Miller de trap op. „Zo, ben je wakker?” vraagt ze. „Hier is je rok, Jessie. Trek die maar gauw aan.”

Dankbaar pakt Jitske het kledingstuk aan. Als buurvrouw Miller weer moeizaam naar beneden gegaan is, kleedt ze zich vlug aan. Haar hoofd bonst, maar ze wil toch niet graag in bed blijven liggen op deze donkere zolder.

De trui kleurt niet erg op de rok, maar daar moet ze niet naar kijken. Het is beter dan niets.

Beneden vindt ze tante Janny. Die is in haar pyjama bezig een grote zak gedragen kleren uit te zoeken.

„Wat doet u, tante?”

„Deze zak is juist gebracht door de bureu. Die mogen wij hebben,” zegt tante Janny, „en nu kijk ik of er iets bij is om aan te trekken.”

Jitske helpt mee zoeken. Ze vinden een groen bloesje, een blauwe rok en een bruin jasje. Het is tante Janny allemaal veel te wijd, maar met wat veiligheidsspelden komt alles toch goed te zitten.

Het lijkt wel een verkleedpartij. Als Jitske zich niet zo verdrietig voelde, zou ze schateren van de pret om die rare kleuren.

Nu gaat ze stil aan tafel zitten. Vrouw Miller zet brood voor haar neer en vruchtensap. Alleen het sap drinkt Jitske op. Ze heeft geen trek en haar keel voelt zo dik. Het is net of er geen hap door wil.

„Vader is bezig het vee te verzorgen,” vertelt tante Janny. „Daarna gaat hij een broek voor zich zelf kopen en kousen voor ons. Dan worden we tenminste weer toonbaar.”

Opeens schrikt Jitske. „Tante Janny, waar zou Lex zijn? Ik heb hem helemaal niet meer gezien vannacht. O, als hij maar niet het huis ingelopen is, als hij maar niet verbrand is.” Ze begint te huilen. „En hij heeft ons nog wel wakker geblaft,” snikt ze.

„Arme Lex!”

Tante Janny probeert haar te troosten. „Hij is misschien weg-

gevlucht. Misschien vindt vader hem wel. Maak je nu niet zo van streek. Een hond verbrandt zo maar niet."

Jitske blijft bedrukt kijken. O, wat is alles naar en akelig. Het is woensdag vandaag. Ze moest eigenlijk naar school, maar dat kan nu niet. Wat zal Erna wel zeggen.. en Cora... Of zouden die het nog niet weten van de brand?

Ze vraagt het aan tante Janny. „Ik denk dat iedereen het al weet,” zegt ze, „het is vanmorgen door de radio omgeroepen.”

Daar moet Jitske even over denken. Heeft iedereen het zo maar kunnen horen, dat hun huis verbrand is... En wat zullen de kinderen van school wel denken, en mijnheer Roswell?

Er wordt aan de deur gerammeld. Er komt iemand binnen met een grote jutezak. Tante Janny kent die man niet, maar Jitske ziet meteen dat het een van de burens is.

„Hier zijn wat kleren,” zegt hij. „Daarvan kunnen jullie uitzoeken wat nodig is.”

Omdat tante Janny nog niet zo goed Engels kan spreken, bedankt Jitske hem maar.

Tante Janny en Jitske gaan dadelijk, als de man weg is, de kleren uitzoeken.

„Alweer een zak kleren,” zegt Jitske, „wat krijgen we veel, tante.”

Tante Janny houdt een jurk in de hoogte. „Kijk, dit is een mooie jurk voor je moeder en hier is een pakje voor Peter.”

Jitske bedenkt dat moeder en Peter nu ook niets meer hebben dan de kleren die in de koffers zaten. Wat aardig van de burens om deze kleren te brengen.

Later komt vader thuis. Hij heeft zijn nieuwe werkbroek al aan. In een pakje zitten de kousen voor tante Janny en Jitske. Ze trekken die meteen aan.

„Gelukkig,” zegt tante Janny, „nu ben ik weer een beetje aangekleed.”

Vader ziet er vermoeid uit. Hij heeft helemaal niet geslapen na deze vreselijke nacht.

„Vader,” zegt Jitske ongerust, „hebt u Lex ook gezien?”

Vader schudt het hoofd. „Nee, ik heb nog rondgekeken in de buurt, maar de hond was nergens. En juist nu we hier zitten, hebben we hem nodig om op de kippen te passen.”

„Hij is vast het huis ingelopen,” zegt Jitske met trillende lippen.

Vader schudt het hoofd. „Daar weten we niets van. Laten we maar afwachten of we Lex terugvinden.”

Vader zegt het zo rustig, dat Jitske weer een beetje hoop krijgt. Misschien, misschien zien ze Lex nog terug.

Dan komt de dominee binnenstappen. Hij heeft door de radio van de ramp gehoord.

„Dit is een hele beproeving, Terpstra,” zegt hij ernstig.

Vader antwoordt kalm: „Zo zag ik het vannacht ook, dominee, maar nu ben ik God dankbaar. We zijn alle drie gered. Het had ook anders kunnen zijn. Als Jitske niet op tijd wakker geworden was . . . Mijn zuster en ik sliepen zo vast . . .”

„Ik ben blij, dat je het zo ziet, Terpstra,” antwoordt de dominee. „Het is God, die jullie bewaard heeft. Maar durf je je vrouw dit alles wel te schrijven?”

Vader knikt. „We hebben nooit geheimen voor elkaar en ook nu heeft ze er recht op om alles te weten, al zal het erg moeilijk voor haar zijn.”

Bij het afscheid zegt de dominee: „We zullen zien wat we voor je doen kunnen. Je moet geholpen worden, dat is vast. Kun je hier nog enkele dagen blijven?”

„Totdat ik een voorlopig huis heb gevonden,” zegt vader.

„Mooi zo,” antwoordt de dominee, „dat is prettig. Je hebt het wel getroffen met je Canadese bureu.”

Dat stemt vader toe. „Betere mensen dan buurman Miller en zijn vrouw bestaan er niet.”

Ze weten niet wat ze doen moeten om vader te helpen. Vader heeft nooit gedacht, dat hij in zijn nieuwe vaderland zoveel vriendschap zou ondervinden.

Hoofdstuk 12

Jitske is ziek geworden. Twee lange dagen heeft ze in het J krakende bed op de donkere zolder moeten liggen. Haar keel was rood en opgezet en haar hoofd bonsde van de koorts.

Wat voelde ze zich toen ongelukkig. Met haar hoofd in haar kussen gedrukt heeft ze hete tranen geschreid.

Ze miste zo haar eigen kamer en haar eigen bed, maar bovenal miste ze moeder. Moeder, die van dit alles nog niets wist, die in Holland onbezorgd de gouden bruiloft vierde van grootvader en grootmoeder.

Vader kwam niet bij haar kijken. Hij had het zo druk met het vee en de eieren.

Tante Janny was bezig gekregen kleren te vermaken. Er waren heel, heel veel kleren gekomen van vriendelijke mensen uit de omtrek, maar het meeste was oud en gedragen en soms stuk. Tante Janny had een zwarte mantel ontdekt. Daarvan maakte ze nu een lange broek voor Jitske.

En soms moest tante Janny naar hun eigen boerderij om de kippen hardvoer te geven of eieren te rapen. Nee, tante Janny had ook al geen tijd om bij Jitske te komen kijken.

De enige die kwam was vrouw Miller. Moeizaam klom ze naar boven met een glas vruchtensap. „Hier Jessie, drink op. Kind, kind, word maar gauw beter . . .”

Gehoorzaam dronk Jitske het frisse sap en dan lag ze weer alleen en staaarde naar het kleine raampje, waardoor ze niet eens de lucht kon zien, omdat het dik bevroren was.

Soms, als ze even indommelde, schrok ze op, omdat ze vlammen zag, wilde vlammen en daarin Lex, die jankend rondkroop. Dan sperde ze haar ogen wijd open van schrik en ontsteltenis. O nee, het was niet waar, er was geen brand. Er was alleen de zolder, donker en eenzaam.

Zodra ze zich een beetje beter voelde, kroop ze het bed uit. Ze kon het op zolder niet meer uithouden. Duizelig en moe kwam ze beneden, maar nu kon ze tenminste bij de warme kachel zitten en toekijken als tante Janny naaide.

Dikwijls kwamen er mensen op visite. Ze moesten allemaal precies het verhaal van de brand horen.

En tante Janny vertelde maar. Als het Canadezen waren, moest Jitske haar tante vaak bijspringen met moeilijke zinnen.

Maar telkens als ze het verhaal hoorde vertellen, voelde ze weer de schrik en de angst en het verdriet om alle dingen die nu weg waren. En juist dát kon ze niet zeggen.

De zorg om Lex was gelukkig verdwenen. Vader had hem gevonden in een donker hoekje van de koestal. Mager en bang zat hij daar verscholen en durfde niet te voorschijn komen. Pas toen vader hem oppakte, kefte hij blij en likte vaders wang.

Jitske was heel blij, toen vader het vertelde. Lex was niet verbrand, gelukkig! Hij liep weer om het huis en blafte waaks tegen elke auto, die langs de grote weg kwam.

Wat hadden ze veel te danken aan die kleine, bruine hond.

Op een avond, als vader bij buurman Miller thuiskomt, kijkt hij opgewekter dan de laatste dagen.

„Ik heb een huis gevonden,” vertelt hij, zodra hij aan tafel zit.

Ze luisteren allemaal met grote aandacht.

„Op het land van vrouw Dobbins staat een klein arbeidershuisje. Het is verwaarloosd en vuil, want het is in jaren niet gebruikt, maar we mogen er voor niets in wonen van vrouw Dobbins, net zolang tot we zelf een nieuw huis hebben.”

Jitskes ogen glinsteren. Fijn, weer een eigen huisje. Dan hoeft ze niet meer op die nare, donkere zolder te slapen.

„Morgen verhuizen we meteen,” beslist vader. „Dan kunnen we daar blijven tot ons nieuwe huis gebouwd is.”

„Ons nieuwe huis?” vraagt Jitske.

„Ik laat een nieuw huis bouwen op de plaats waar ons oude huis gestaan heeft,” vertelt vader. „Het wordt wel een klein huis, veel en veel kleiner dan we gewend waren, maar dat kan niet anders. Een groot huis zou veel te duur worden.”

Jitske voelt zich een beetje blij. Alles lijkt nu niet zo heel verdrietig meer.

Ze staan de volgende morgen vroeg op. Er moet veel gedaan worden die dag.

Jitske trekt haar nieuwe lange broek aan. Die zit heerlijk warm. Van de Millers wordt hartelijk afscheid genomen. Vader bedankt buurman Miller voor de gastvrijheid, maar daar wil deze niet van weten.

„We zijn buren,” zegt hij, „we moeten elkaar helpen.”

Dan rijden ze weg in vaders oude bestelauto. Alles wat ze bezitten is in de auto geladen. Ach, het is maar zo'n klein beetje. Wat stoelen, een tafel, beddegoed en het tafelkleed dat Jitske mee naar buiten had gesleurd. Alles kan gemakkelijk in vaders auto.

Tante Janny heeft ook de zakken kleren meegenomen, die ze gekregen hebben.

Als ze langs de plaats rijden, waar hun huis gestaan heeft, moet Jitske even slikken. Ze ziet niets dan een paar zwartgebrande boomstompen. Gauw moet ze de andere kant opkijken, want ze voelt tranen branden achter haar ogen.

„We gaan het huisje van vrouw Dobbins zo gezellig mogelijk maken,” zegt tante Janny vol moed. „We hebben geen gordijnen meer, maar misschien kunnen we wel een paar oude jurken verknippen.”

Jitske lacht alweer. Het zal wel een raar gezicht zijn, voor elk raam een andere jurk.

Als ze bij het land van vrouw Dobbins gekomen zijn, rijdt vader een smal wegje op. De auto hotst gevaarlijk heen en weer. Hier is geen sneeuw geruimd en vader kan nu de kuilen in de weg niet zien.

Opeens blijft de auto steken. Eén wiel is diep weggezakt in de sneeuw. Ze klimmen er alle drie uit en staan met verslagen gezichten bij de auto te kijken.

„De jutezakken zijn verbrand,” zegt vader. „Anders liggen ze altijd in de auto, maar toevallig had ik ze net de vorige dag in de schuur gelegd. Hoe moeten we eruit komen?”

Tante Janny weet raad. „We maken de zakken met kleren leeg.”

Vaders gezicht klaart op bij deze uitkomst. Als ze toch tante Janny niet hadden . . .!

Nu is het ongemak spoedig verholpen. De wielen krijgen hou-

vast op de stroeve zakken en weldra staat de auto weer midden op de weg.

Nu zijn ze gauw bij het huis, waar ze voorlopig in mogen wonen. Jitske kijkt nieuwsgierig rond. „O tante,” zegt ze, „er zijn ruiten stuk.”

Tante Janny kijkt bedenkelijk. „Dat is niet zo mooi in deze kou.” Ze stappen binnen. Wat valt dat tegen! Er zitten kieren in de wanden en alles is onbeschrijfelijk vuil. Dikke spinraggen hangen in de hoeken en door de gebroken ruiten waait de wind. Ze staan alle drie stil te kijken zonder iets te zeggen. Moeten ze hier wonen, in dit vreselijke huis?

„We gaan schoonmaken,” zegt tante Janny dapper, „maar . . . eh . . . we moeten eerst emmers en dweilen gaan lenen.”

„En een bezem,” vult Jitske aan.

„Er komt iemand aan,” zegt vader.

Ze kijken alle drie naar buiten.

„Het is de dochter van vrouw Dobbins,” zegt vader weer.

„Ze heeft emmers bij zich,” ziet tante Janny.

„En poezen,” lacht Jitske.

Het is waar. Eén poes huppelt over de sneeuw en één steekt haar kopje uit een emmer.

Ze voelen zich alle drie opgelucht. Nu er hulp komt, lijkt alles niet zo moeilijk meer.

„Ziezo, daar ben ik dan,” zegt juffrouw Dobbins, als ze binnenkomt. „Ik dacht, ik moet ze maar even helpen, want het huisje is niet helemaal schoon.”

Jitske proest bijna. Niet helemaal schoon . . . Ze ziet opeens Peter weer voor zich, toen hij bij vrouw Dobbins op visite was geweest, pikzwart en vol kattenharen.

Juffrouw Dobbins gaat vriendelijk verder: „Ik kom helpen schoonmaken en mijn buurman komt straks nieuwe ruiten inzetten en een kacheltje brengen, want jullie moeten toch stoken.”

„Hoort u dat, tante Janny?” zegt Jitske opgewonden.

Maar tante Janny heeft het niet helemaal verstaan.

Jitske vertelt gauw wat voor hulp ze krijgen en dan gaan ze allemaal flink aan de slag.

Vader laadt hun huisraad uit de auto en daarna moet hij weer weg, maar juffrouw Dobbins, tante Janny en Jitske werken dat

het een lieve lust is. Jitske raagt de spinnewebben weg en de anderen dweilen de vloeren.

Wat zijn ze blij, als de buurman van vrouw Dobbins komt met een kachel en nieuwe ruiten. Je ziet het huis opknappen.

„Als moeder dit eens wist,” denkt Jitske. „Zou ze de brief al gekregen hebben, die vader geschreven heeft?”

Die avond zitten ze tevreden bij elkaar. Ze zijn moe, maar vol-
daan. Het kacheltje snort lekker en maakt het behaaglijk warm.

Alle ruiten zijn nu heel en de vloeren schoon. Voor de kieren in de wanden heeft tante Janny oude lappen gespannen. Dat scheelt een stuk tegen de kou.

De meubels die uit de brand gered zijn, hebben ze in het huis neergezet. Het is niet veel: vaders bureautje, vijf stoelen, een tafel, Peters ledikantje . . .

De vloeren zijn kaal, maar vader heeft de traploper uit het oude huis in de gang neergelegd. Dat staat netjes.

En dan . . . in de hoek van de keuken staat een bonte verzameling serviesgoed.

Dat hebben hun Hollandse vrienden gebracht. Ze hebben van de dominee gehoord van de ramp, die het gezin Terpstra getroffen had. En vandaag zijn ze gekomen met kopjes en schotels, borden, lepels en vorken, emmers, een oude broodtrommel en nog veel meer. Iemand kwam zelfs met een heel bed.

Vader wist niet wat hij zag, toen hij 's avonds thuiskwam.

„Nu kunnen we tenminste van een bord eten en uit een kopje drinken,” zei tante Janny, „en kijk eens, we kunnen koken ook. Hier zijn een paar pannen. Ze zijn wel allemaal verschillend, maar dat geeft niet.”

„Wat worden we toch geholpen,” zei vader, „we mogen wel dankbaar zijn . . . Tante Janny gaat in het bed slapen,” besliste hij toen. „Jitske en ik spreiden onze matrassen wel op de grond uit.”

En nu zitten ze bij elkaar, toch weer een beetje tevreden, toch weer een beetje blij. Het had nog zoveel anders, zoveel erger-

kunnen zijn. En er zijn zoveel mensen, die vriendelijk zijn en helpen.

Vader trekt Jitske aan haar vlechten. „Jij moet morgen naar school, meisje, het gewone leven gaat weer beginnen.”

Jitske schrikt er bijna van. De school? Daar heeft ze helemaal niet meer aan gedacht. Het lijkt zo lang geleden, dat ze naar school ging en toch is ze niet meer dan een week thuis geweest.

„Toe vader, nog één dag,” bedelt ze.

Vader lacht. „Nog één dag om tante Janny te helpen,” geeft hij toe, „maar dan ook zonder mankeren naar school.”

Hoofdstuk 13

Eindelijk is de dooi ingevallen. Zachte winden zijn uit het zuiden komen aanwaaien en hebben de dikke sneeuwlaag, die nu al maandenlang de grond bedekte, doen smelten.

Alleen de hoge sneeuwwallen aan de kanten van de wegen zijn nog niet weg, maar ze slinken toch elke dag. Straaltjes dooiwater zoeken zich een weg naar de laagste plaatsen.

De grond is modderig en vies. De vorst, die nog diep in de grond zit, laat het dooiwater niet door, zodat de bovenlaag wordt omgetoverd tot een dikke modderbrij.

Jitske is weer naar school gegaan. Soppend en half glijdend is ze naar de grote weg gelopen, waar de schoolbus langs zou komen.

Wat keek Erna op, toen ze in de bus stapte. „Woon je nu hier, Jessie? Hebben jullie een ander huis?”

Jitske moest alles vertellen. Van de vreselijke nacht toen het vernielende vuur alles verslond tot hun komst in het oude, vervuilde arbeidershuisje van vrouw Dobbins.

Erna heeft medelijden. „Wat erg,” zegt ze telkens. „Hoe is de brand ontstaan?”

„Dat weten we niet,” zegt Jitske. „Vader begrijpt er ook niets van.”

„En wat zal je moeder wel zeggen?”

„Vader verwacht nu gauw een brief. Moeder zal het best erg vinden, hoor!”

Zodra ze op het speelplein komen, komt Cora hen tegemoet. Ze haakt meteen bij hen in en Jitske moet weer het vreselijke verhaal vertellen.

Eddy Fargo kan het niet best hebben, dat Jitske alweer in het middelpunt staat. Hij geeft haar een harde ruk aan haar vlechten.

Jitske wil een snibbige opmerking maken, maar het is niet nodig. Hij krijgt van zijn broer al een flinke stomp.

„Opscheppertje,” zegt Jitske nog gauw tegen Eddy.

Leonard vraagt vlug: „Is het waar, dat jullie hond ook verbrand is?”

„Gelukkig niet,” zegt Jitske, „hij was gevlucht in de koestal.”

De dreigende ruzie met Eddy is weer bezworen.

Er komen meer kinderen bij. Ze zijn allemaal nieuwsgierig. Ieder wil precies weten hoe het gebeurd is.

Mijnheer Roswell maakt er een eind aan. „Nu mogen jullie niet meer vragen, jongens en meisjes, het is voor Jessie niet prettig om hier steeds aan herinnerd te worden. Wij zijn allemaal blij, dat ze weer op school is en ze moet proberen die brand zo gauw mogelijk te vergeten.”

Jitske is hem dankbaar voor die woorden. Het doet pijn van binnen om steeds weer te moeten praten over alles wat ze kwijt zijn. Maar vergeten . . . nee, dat zal ze nooit kunnen, al wordt ze nog zo oud.

Als de bel luidt, gaan ze naar binnen, maar voor ze op hun plaats in de klas zitten, fluistert Erna haar in het oor: „Je krijgt mijn schaatsschoenen; ik heb toch mijn oude nog.”

Jitske krijgt een kleur van schaamte en verrassing. Erna's schaatsschoenen van wit leer? En daar is ze zo boos om geweest met kerst. Ze heeft ze niet aan Erna gegund en nu . . .

„Je bent . . .” zegt ze haperend, maar Erna schuift al op haar

plaats en mijnheer Rosswell staat klaar om de schooldag te beginnen.

Als Jitske uit school thuiskomt, ligt er een brief van moeder. Vader heeft hem meegenomen uit hun eigen posttrommel.

„Mag ik 'm lezen, vader?”

„Ga er maar gerust bij zitten,” zegt vader „het is een lange brief.”

Moeder schrijft:

Lieve allemaal,

Dat was een vreselijke schrik, toen ik gisteren vaders brief kreeg. Ik moet bekennen, dat ik erom gehuild heb. Bijna al onze meubels verbrand en ons mooie, grote huis. Mijn eerste gedachte was om gauw terug te gaan en jullie te komen helpen, maar toen las ik, dat vader nadrukkelijk vroeg om te blijven, omdat ik hier nog meer voor jullie kan doen. Nu blijf ik maar, hoewel het moeilijk voor me is. Mijn hart trekt naar huis.

Wij hadden juist de vorige dag de gouden bruiloft van mijn ouders gevierd. Gelukkig wisten we toen nog niets van de ramp die ons getroffen heeft. Nu begrijp ik niet hoe ik zo blij kon zijn, terwijl jullie in de narigheid zaten. Had ik het maar geweten, dan was ik nooit weggegaan.

Maar er is toch ook veel reden om dankbaar te zijn. Jullie zijn alle drie gered. Wij leven nog en we hopen elkaar toch over een poosje terug te zien. Ik zie het als een wonderlijke bewaring van God, dat Lex zo gebluft heeft en dat Jitske wakker werd.

Ik ben trots op mijn grote dochter, omdat ze zich zo flink heeft gedragen. Ik hoop dat jullie Lex weer terugvinden; het zou toch heel verdrietig zijn, als we de hond kwijt waren.

Zijn jullie nog steeds bij buurman Miller en wordt dat niet te druk voor zijn vrouw?

Weet je al wat je doen gaat, vader, een ander huis zoeken of kan er een nieuw huis gebouwd worden? Je moet het allemaal maar beslissen zonder mij. Ik vind alles goed, hoor!

Is de keelpijn van Jitske nu over? Geen wonder, dat ze kou heeft gehad, zo uit het warme bed de kou in. En het vroom nog zo hard, schreef je.

Hier in Holland is het al lang lente. De narcissen bloeien zo mooi en de weiden worden prachtig groen.

Mijn ouders en de broers en zusters zijn erg onder de indruk van wat er gebeurd is. Ik heb van verschillende familieleden geld gekregen om te kunnen kopen wat nodig is. Sturen jullie een lijstje met de meest noodzakelijke dingen? Dan neem ik die mee, als ik terugkom. Er zijn hier zulke mooie dingen te koop. Je kunt goed zien, dat hier in Holland alles erg gelijk is.

Wat aardig van de burens, dat ze zakken kleren hebben gebracht. Voor de eerste nood zijn we nu gered. Dat jij ook zoveel kwijt bent, Janny... Het is nu wel een rare vakantie voor je geworden.

Wie had dat nu kunnen denken? Willen jullie vooral gauw terugschrijven? Ik ben zo nieuwsgierig hoe het verder gaat. Bijna de hele dag denk ik aan jullie en ik verlang erg om terug te gaan. Maar grootvader en grootmoeder zijn heel blij, dat ik nog een poosje blijf. Ze zijn wel erg oud geworden in deze zes jaar, vooral grootmoeder kan niet meer goed uit de weg.

Van Peter moeten jullie de groeten hebben. Ik heb hem niets verteld van de brand. Het zou hem maar angstig maken. Als we terugkomen, is het vroeg genoeg. Grootvader en grootmoeder zijn blij, dat hij zo goed Hollands spreekt. Ze waren, geloof ik, bang, dat hij alleen Engels zou kennen.

De hele familie laat jullie groeten. Morgen ga ik naar je vader toe, Janny. Opa Terpstra zal ook wel blij wezen zijn kleinzoon te zien. Het beste met jullie, hoor! In gedachten ben ik heel dicht bij jullie.

Moeder.

Langzaam vouwt Jitske de brief dicht. Wat heerlijk om een brief van moeder te lezen. Het is net of ze even met haar gepraat heeft, of ze moeders stem heeft gehoord. Moeder vindt

het allemaal heel erg van de brand, maar ze weet nog niet dat Lex gevonden is en dat ze nu hier wonen.

En moeder schreef... Jitske zoekt de zin nog eens op...: „Ik ben trots op mijn grote dochter, omdat ze zich zo flink heeft gedragen.”

Jitske bloost. Dat heeft vader dus geschreven, dat ze flink is geweest. En ze heeft zich de laatste tijd nog wel zo dikwijls geschaamd. Over haar driftige uitvallen, over haar boze buien. En nu leest ze: „Ik ben trots . . .”

Jitske voelt zich opeens zo licht en blij van binnen. Moeder is niet boos, zelfs niet een klein beetje, ze is tròts . . .

Ze heeft nu het gevoel of ze nooit, nooit meer driftig en jaloers zal zijn. Ze zal alleen maar behulpzaam zijn voor moeder en lief voor Peter. Want moeder is trots op haar!

Fluitend staat ze op. Vader is om het huis bezig. Tante Janny is naar hun boerderij om eieren te rapen.

Wacht, ze kan vast tafel dekken. Dan kunnen ze gauw eten, als tante Janny thuiskomt. Ze pakt de bordjes en de lepels en vorken. Het is een vreemd allegaartje. Twee borden met een barst, één met een scherf eraf.

De lepels en vorken zijn ook allemaal verschillend. Van sommige vorken ontbreken een paar tanden en de lepels zijn half afgesleten. Maar ze kunnen het ermee doen en ze zijn er blij mee. Hoe zouden ze anders moeten eten?

Jitske neust eens in de pannen. Koolraap, mm, dat ruikt zo lekker! Alles staat op een laag pitje om warm te blijven.

Het wachten is nu alleen nog op tante Janny, dan kunnen ze eten. Buiten hoort ze vader wegrijden. Hij gaat tante Janny halen.

Jitske kijkt hem na door het raam. De wagen hotst en botst en helt soms gevaarlijk over. De modder spuit ver weg naast de wielen, maar de oude auto trekt toch dapper verder.

Jitskes gedachten gaan naar school. Ze denkt aan Erna. Wat lief van haar, dat ze die nieuwe schaatsschoenen wil geven. Ze was er zelf zo blij mee geweest. Zo is Erna nu. Ze staat altijd klaar om een ander te helpen.

En zij zelf? Geeft ze ook Erna iets van haar overvloed? Het is waar, dat Erna nu elke zaterdag meegaat naar de bijbelschool. Vader brengt hen erheen en haalt ze later weer op.

Maar doet ze nu genoeg voor Erna? Moet ze niet veel meer laten zien hoe heerlijk het is om van de Here Jezus te houden? Ze weet zelf heel duidelijk het antwoord.

Ze moet zo tegen haar vader en moeder en tegen haar vriendinnen zijn, dat iedereen duidelijk kan zien, dat ze van de Here Jezus houdt. Woorden alleen zijn niet genoeg, ze moet het ook door daden laten merken.

Dat is erg moeilijk. Jitske twijfelt eraan of ze dat altijd zal kunnen. Als ze het nu weer eens vergeet en weer boos wordt of een brutaal antwoord geeft aan moeder . . .

Vader zou zeggen: „Daar moet je om bidden, Jikkie, zelf kun je het nooit, alleen als Jezus je helpt.”

Buiten klinkt de claxon. Daar komen vader en tante Janny aan. Jitske zwaait. Ze heeft zo staan dromen, dat ze de auto niet eens heeft zien aankomen.

Gauw zet ze de pannen op tafel. Ze kunnen zó aanschikken.

Tante Janny kijkt vrolijk. „Alles al klaar, nichtje? Dat is kranig. Ik heb een geweldige honger.”

Onder het eten komt tante Janny weer met een nieuwe plannetje voor de dag. „We gaan vanavond samen naaien, Jitske.”

Als Jitske haar verwonderd aankijkt, gaat ze verder: „Ja, je moet me helpen, want het wordt voor jou. Straks, na de afwas, gaan we samen zoeken tussen de kleren die we nog hebben. Ik wil een bloesje voor je maken. Nu het weer warmer gaat worden, kun je toch niet altijd met die dikke trui blijven lopen! Maar je móet me helpen, hoor! Dan kun je meteen leren naaien.” Jitske belooft het met een glunder gezicht. Is er iets leukers te bedenken dan samen met tante Janny een bloesje te naaien!

Hoofdstuk 14

Vandaag is het feest, moeder komt thuis.

Vader en Jitske zijn tijdig op weg gegaan naar het vliegveld om moeder en Peter af te halen. Ze hebben geprobeerd tante Janny ook mee te krijgen, maar die zei: „Ik blijf thuis en zorg dat alles netjes is, als jullie terugkomen.”

Het is prachtig weer, de zon schijnt zo stralend en langs de weg bloeien allerlei soorten bloemen.

De lange koude winter is al lang voorbij. De dagen worden warm.

Jitske heeft het bloesje aan dat tante Janny gemaakt heeft en de donkergrijze rok met witte stippen van vrouw Miller. Wat zal moeder wel zeggen van deze vreemde kleren?

Bij het vliegveld is het heel druk. Bussen vol mensen rijden af en aan. Vliegtuigen komen heel laag over om te landen. Jitske ziet duidelijk de raampjes en daarachter mensenhoofden.

„Misschien zit moeder daarin,” schreeuwt ze boven het geronk van de vliegtuigmotoren uit en zij wijst naar boven.

„Dat kan nog niet, het vliegtuig komt pas over een kwartier aan.”

„Ik blijf kijken,” zegt Jitske, „misschien zie ik ze dan.”

„We kunnen beter zo gaan staan, dat we de passagiers zien uitstappen,” zegt vader, „dan zien we misschien moeder en Peter wel.”

Het wachten duurt Jitske lang. Het kwartier is al verstreken en nog komt het vliegtuig niet aan.

„Als er maar niets gebeurd is,” zegt Jitske ongerust.

Vader stelt haar gerust. „Op die lange trajecten kan er makkelijk wat vertraging optreden; misschien heeft het vliegtuig te kampen met tegenwind.”

Elke machine die langzaam naar het grote platform komt taxiën om de reizigers te laten uitstappen, bekijken ze met grote aandacht. Geregeld wordt er omgeroepen waar de vliegtuigen vandaan komen, maar vader en Jitske kunnen het niet verstaan. Nu moeten ze maar heel goed kijken of ze moeder ook zien.

Eindelijk is het vader, die hen het eerst in het oog krijgt.

„Daar, Jikkie, op die trap . . .”

Jitske ziet het. Haar wangen worden rood van blijdschap. Ze zou wel over het hek willen springen om zo gauw mogelijk bij moeder te zijn, maar vader trekt haar mee.

„We gaan bij de uitgang staan, moeder moet nog langs de douane.”

Wat duurt het nu nog lang. Begrijpen die mannen van de douane niet, dat ze zo heel erg naar moeder verlangt? Waarom maken ze niet wat vlugger voort? .

Eindelijk komen ze er toch aan. Peter danst voor moeder uit. En dan . . . o, aan de begroeting komt geen eind. Vader pakt Peter en moeder kust Jitske. Ze zien niemand meer dan elkaar.

„Meiske,” zegt moeder, „wat heerlijk dat we weer samen zijn, hè!”

Jitske weet niets te zeggen, maar ze legt even, heel even haar hoofd tegen moeders schouder.

Vader en moeder kijken elkaar lang aan. Er is zoveel gebeurd, er is zoveel te vertellen. Ze denken allebei aan hetzelfde. Toen moeder wegging, hadden ze nog hun mooie, grote, houten huis en nu . . .

Maar ze zeggen niets. Ze willen voor de kinderen dit weerzien niet verdrietig maken.

„Peter, wat ben je groot geworden,” zegt Jitske. „Ik geloof dat je een stuk gegroeid bent.”

De kleine jongen rekt zich trots uit om nog langer te lijken.

„Ik ben grootvaders knecht geweest,” zegt hij parmantig.

Ze lachen allemaal.

„Kom,” zegt vader, „we zullen gaan. Hier Jitske, draag jij ook een koffer.”

Als ze bij de auto komen, zegt moeder: „Ik ben blij, dat ik toch nog iets ouds en vertrouwds terugzie.”

Ze leunt even met haar ene hand tegen de oude vrachtauto.

„We hebben elkaar nog, vrouw, dat is de hoofdzaak,” zegt vader.

Moeder knikt.

Ze stappen stil in de auto. Alleen Peter babbelt onbezorgd over de koetjes van grootvader.

„En die zijn zó dik,” vertelt hij, „veel dikker dan onze koeien. Krijgen ze meer te eten?”

„Het gras in Holland is malser,” legt vader uit, „de weiden zien daar altijd groen, ook in de zomer.”

„Wil je langs ons oude huis rijden?” vraagt moeder onderweg.

Vader kijkt haar even aan. „Zou je dat wel doen, nu meteen?”

Moeder dringt aan. „Ik wil het graag,” zegt ze.

Vader slaat de weg in naar hun boerderij. Moeder kijkt naar de bossen en de velden waarlangs ze rijden. Wat zijn de glooiende weiden mooi groen. Als het zomer is, zijn ze vaak dor van de droogte, maar nu is alles zo glanzend en fris.

„Grootvader is lief,” babbelt Peter, „ik mocht hem helpen.”

„Ja, Peter was dadelijk het vriendje van grootvader,” vertelt moeder. „Die twee hebben samen heel wat afgepraat.”

Als vader hun grindpaadje opdraait, worden ze alle vier stil. Daar staat het kippenhok en daar de grote schuur en daar . . .

Vader stopt, ze stappen uit. Zonder iets te zeggen loopt moeder naar de plaats waar het huis gestaan heeft.

Vader komt naast haar. Het is een grote, lege plek en daaromheen een krans van verschroeide bomen.

De diepe kelder, waar de verbrande resten van het huis ingevallen waren, is volgestort met zand. Alleen één plaats is uitgespaard. Dat wordt de kelder voor het nieuwe huis.

Onbeweeglijk staat moeder te kijken. Dan zucht ze diep. „Ik wist het,” zegt ze zacht, „en toch . . . dit is een vreselijk gezicht.”

Vader grijpt haar bij de arm. „Kijk eens,” wijst hij.

Daar, bij de schuur, ligt een grote stapel planken. Houten raamkozijnen en een paar deuren staan ernaast.

Moeder krijgt een kleur van verrassing. „Dat is . . .” begint ze.

„Dat wordt ons nieuwe huis,” vult vader aan.

„Toch weer een eigen huis,” zegt moeder dankbaar. „Ik weet zeker dat we ook daarin gelukkig zullen zijn.”

Peter heeft stil staan kijken. Hij begrijpt het niet goed. Moeder

heeft hem onderweg wel heel voorzichtig iets van de brand verteld, maar hij begrijpt toch niet, waarom hun huis nu helemaal weg is.

Jitske pakt hem bij de hand. „Gaan we kijken naar ons nieuwe huis?”

Samen voelen ze aan het opgestapelde hout.

„Wordt dat een heel huis?” vraagt Peter.

„Een heel huis voor jou en voor mij en voor vader en moeder,” zegt Jitske.

„Waar is mijn bed?” vraagt Peter weer.

„Je bedje staat zolang in een ander huis. Ga je mee, dan gaan we kijken.”

„Dan hebben we twee huizen,” zegt Peter ernstig.

Jitske lacht. „Ja jochie, maar als dit huis af is, gaan we hier gauw wonen, want hier horen we.”

„Kom kinders,” zegt vader, „we gaan weer verder.”

Tante Janny staat hen al op te wachten. „Wat fijn, dat we nu allemaal weer bij elkaar zijn,” zegt ze hartelijk.

Peter is gauw naar binnen gelopen. „Dat zijn onze eigen stoelen,” zegt hij verbaasd.

Moeder kijkt eens rond. Tante Janny heeft alles zo gezellig mogelijk gemaakt, maar toch is de kamer nog kaal en leeg.

Moeder glimlacht dapper. „Het is gelukkig, dat we hier een onderdak hebben,” zegt ze. „We zullen het best uithouden tot het nieuwe huis af is.”

Peter draaft door alle kamers om het huis eens goed te verkennen.

„Hij moet eigenlijk naar bed,” zegt moeder. „Van slapen is niet veel gekomen in het vliegtuig.”

„Ik zal hem wel even uitkleden,” zegt Jitske bereidwillig. Ze wist niet, dat het zo fijn was haar broertje weer thuis te hebben. Ze legt het speelgoedbeest, dat uit de brand gered is, bij hem in bed.

Innig tevreden legt hij zijn hoofd daartegen en steekt zijn duim in z'n mond.

„Slaap lekker,” fluistert Jitske voor ze de deur achter zich sluit.

In de kamer is moeder bezig de koffers uit te pakken. Ze heeft voor ieder wat kleren meegebracht.

Jitske krijgt een mooie rok. Ze trekt 'm meteen aan. Die staat heel wat beter dan de oude van buurvrouw Miller. Trots draait ze zich om en om.

„Prachtig,” bewondert tante Janny.

„Ik heb nog meer gekocht van het geld dat we gekregen heb-

ben," vertelt moeder. „Die pakken worden nagestuurd. Alles kon niet in de koffers."

„We worden weer rijk," vindt Jitske.

„We zijn nooit arm geweest," verbetert moeder.

Jitske begrijpt wat moeder bedoelt. Als je van de Here Jezus houdt, ben je nooit arm. En dat is een rijkdom die niemand je kan afnemen.

Die avond, als buiten de schemer begint, lopen moeder en Jitske samen door de velden.

„Ik ga even naar vrouw Dobbins," heeft moeder gezegd. „Ze heeft zoveel voor ons gedaan."

Jitske bedelde meteen of ze mee mocht.

Het is een mooie, stille avond. Jitske geeft moeder een arm en zo lopen ze samen verder.

Opeens kan Jitske zeggen wat ze al die tijd niet heeft durven doen. „Ik heb er zo'n spijt van gehad, dat ik nijdig ben geweest, u weet wel, toen u Peter mee zou nemen."

„Ik weet het, kindje," zegt moeder zacht, „ik heb wel begrepen, dat je er spijt van had."

„Hoe kan het," vraagt Jitske, „dat ik zo vaak verkeerd doe, terwijl ik het toch niet wil."

„Daar moeten we allemaal tegen strijden," zegt moeder rustig.

„Jij niet alleen, maar vader en moeder net zo goed. Wij moeten elke dag aan God vragen om gehoorzaam te zijn."

Jitske drukt moeders arm stijf tegen zich aan. „Ik ben zo blij, dat u weer thuis bent," zegt ze.

„En ik niet minder," antwoordt moeder.

Ze zijn bij de boerderij van Dobbins gekomen. Als Jitske de deur opentrekt, klinkt hen een koor van miauwende poezen tegemoet . . .

Hoofdstuk 15

En nu mogen jullie niet kijken," commandeert vader.
„Gehoorzaam sluiten ze de ogen, Jitske en Peter.

„Nog even, we zijn er bijna.”

Jitske heeft moeite haar ogen dicht te houden. Ze is zó nieuwsgierig.

Nu rijdt vader hun grindpaadje op. Ze hoort het duidelijk aan de steentjes, die door de autobanden wegspringen. Ze gaan de bocht om, langs de schuren.

„Ogen open!”

„Ooo . . .” roepen Jitske en Peter tegelijk. Zodra vader de wagen heeft stopgezet, springen ze eruit.

Daar staat het huis, hùn huis.

Vol bewondering blijven ze staan kijken naar het kleine, witte woninkje met het rode dak. De witgeverfde planken steken helder af tegen het groen van de bomen en het blauw van de lucht. Voor de ramen hangen hagelwitte gordijntjes.

„Ga maar naar binnen,” zegt vader, die er lachend bij staat.

Op hun tenen lopen ze de drie treetjes van het houten trapje op, dan gaat de deur al open en moeder staat in de opening.

„O moeder, wat prachtig!” zegt Jitske verrukt.

„Kom maar binnen,” zegt moeder, „je mag overal kijken.”

Peter danst meteen de kamers in, maar Jitske loopt langzaam, omdat ze alles en alles zien wil. Wat ruikt het hier heerlijk naar verf en nieuw hout.

In de gang ligt de loper uit het oude huis. Dat is een bekend gezicht.

„Daar is de keuken,” wijst moeder.

Jitskes ogen worden groot van verbazing. Hoe kan dat nu? Daar staan de keukenstoelen en de tafel, die moeder vroeger had. Maar die zijn verbrand, dat weet Jitske zeker.

Vader en moeder lachen. Tante Janny komt erbij staan en kijkt ook al zo geheimzinnig. Jitskes gezicht is één groot vraagteken.

„Deze stoelen en tafel hebben we gekregen van buurman Miller,” legt moeder uit, die medelijden krijgt met haar dochter.

„Precies dezelfde, net als vroeger,” zegt Jitske zacht en het lijkt wel of ze tranen in haar ogen heeft.

Wat zijn buurman Miller en zijn vrouw toch goed voor hen. Hebben ze dit zo maar gekregen?

Jitske kijkt verder rond in de kleine keuken. Daar staan nog de gekregen oude pannen en de kopjes, waar scherfjes af zijn. Vader en moeder hebben geen geld meer om nieuwe te kopen.

En de keuken is ook wel heel klein, veel en veel kleiner dan die in het vorige huis. Maar Jitske vindt het toch gezellig en de nieuwe stoelen blinken prachtig.

„Fijn, dat tante Janny alle gordijntjes heeft genaaid,” vertelt moeder. „Daar hadden we gelukkig nog geld voor.”

„We zullen weer hard werken, moeder,” zegt vader monter, „dan kunnen we er telkens wat nieuws bijkopen en dan zul je zien hoe prettig we hier wonen. Ik krijg er gelukkig steeds klanten bij, zodat ik meer kippen kan gaan houden.”

Moeder lacht blij. „Ik ben nu al erg tevreden,” zegt ze.

Jitske drentelt verder. In de huiskamer staan de vijf stoelen. Gek, dat er één weg is. Het tafelkleed ligt over de tafel. Jitske is blij, dat ze dat nog meegesleept heeft uit de brand.

De vloer is nog kaal. De stoelen staan zo maar op de planken vloer. Maar dat komt immers nog! Misschien kan vader over een poosje al zeil kopen en een kleed.

Jitske verkent het hele huis. Haar slaapkamertje is heel klein, maar vanuit het raam kan ze hun grindpaadje zien en de schuren en ginds tussen de bomen door de grote weg.

Peter is het huis al doorgedraafd. Hij komt naast haar staan. „Ik heb mijn bedje gevonden,” zegt hij trots.

Jitske strijkt hem eens over zijn stugge pruikje. „Je bent een grote jongen,” vindt ze.

„We moeten eten,” roept moeder vanuit de keuken.

Ze schikken allen om tafel. Voor het eerst in het nieuwe huis, voor het eerst op de mooie, nieuwe stoelen.

Vader en moeder kijken elkaar dankbaar aan.

Tante Janny maakt grapjes met Peter en lacht tegen Jitske.

„Het wordt tóch een fijne vakantie,” zegt ze. „En wat is het hier

mooi en warm in de zomer. In Holland kan het soms zo koud zijn, brr."

Peter schatert van het lachen om het gezicht dat tante Janny zet. Als ze klaar zijn met eten, neemt vader de bijbel. Eerbiedig leest hij een gedeelte daaruit, net als elke dag.

Jitske luistert.

„... als de Here het huis niet bouwt, tevergeefs zwoegen de bouwlieden daaraan..."

Daar is de tekst weer... Jitske kent die uit het hoofd en ze vindt dat het vandaag wel heel goed te pas komt om die tekst te lezen.

Vader sluit de bijbel. Dan vouwen ze allen hun handen en vader bidt. Hij dankt de Here in de hemel, dat ze na de tegenslag weer zoveel zegeningen hebben gekregen en dat ze nu weer gezond in hun nieuwe huis mogen wonen. Vader vraagt ook of de Here God hen bewaren wil... en of ze zich veilig mogen weten onder Zijn bescherming...

Bereidwillig helpt Jitske opruimen. Ze denkt nog na over de woorden van vaders gebed. De Here God heeft hen bewaard ook toen het huis afbrandde...

„Kom," zegt vader, „we gaan nog even naar buiten, het is zo'n mooie zomeravond."

Alle vijf lopen ze het huisje uit. Vader en moeder voorop. Tante Janny met Peter en Jitske daarachter. Vrolijk keffend springt Lex om hen heen. Het lijkt wel of hij ook blij is, omdat ze weer bij elkaar zijn.

Rondom het huis is een grote, kale plek. Daar heeft het vuur het gras verbrand. De bomen zijn aan één kant zwart geschroeid. Dat is nog een herinnering aan die vreselijke nacht.

Maar het nieuwe huisje staat er zo fris en netjes. Jitske vindt dat het huisje zijn best doet om alles weer goed te maken.

Vader en moeder staan stil. Ze kijken uit over de Canadese heuvels.

„Dit is ons land," zegt vader.

„Ja," antwoordt moeder zacht, „ik ben blij dat ik weer thuis ben."